

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

Yüzlerce kişilik hacı kafileleri yola
çıkma başladı.. — Gazeteler —

Demirel — Attan indim,
Deveye bindim!

**Yavrunuzu
sevindirmenin
faydalı
bir yolu...**

İŞ Bankasında açtıracağınız bir hesap ve alacağınız bir kumbara ile yavrunuza tasarruf terbiye ve zevkini en tatlı yoldan aşılamış, hem de istikbalde kendisine faydalı olacak toplu paranın temel taşı koymuş olursunuz.

Tasarruf sahiplerine mühim not:
25 Martta yapılacak olan 7 Milyon
liralık çekiliş için sene sonuna kadar
İŞ BANKASINA yatırmış olduğunuz
tasarruflarınızı muhafaza etmelisiniz. Yeni Yılın

12 Milyon

tutarındaki ikramiyelerinden faydalanmak
için de biriktireceğiniz paraları İŞ
BANKASINDA toplamayı tavsiye ederiz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN.. İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 12 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 16 Mart 1966

Süpürge Şartnamesi!

DEVLET elinden hiçbir iş şartnamesiz çıkmaz. Tarım Bakanlığı tavuk kümesi mi yaptıracak? Şartnameye uygun olacaktır. Belediye süpürge mi alacak? Açık eksiltmeye sunulan kapalı zarflar şartnameye uya-caklardır. Odundan kaleme, bekçi kulübesinden elektrik santralına kadar, şartnameye uygunluk arar devlet baba-mız.

Memur alırken, daktilo alırken, müfettiş alırken de şartname vardır: Yaşını sorarlar, tahsilini sorarlar, kaç dil bildiğini sorarlar.

Okula girerken bile kaç elekten geçirirler çocuğu... Hele gireceği okul asker o-kulu ise.

Evinize şartnamesiz hizmetçi alır mısınız?.. Cideli Fatma, hanımefendinin karışında şartnameyi dinler:

Çamaşır yıkayacaksın, ütü yapacaksın, bulaşık yıkayacaksın, belki yemek de pişireceksin!

Ama şimdi Cideli Fatmaların da şartnamesi var. Onlar da yumruklarını kalçalarına dayayıp kendi isteklerini sayıyorlar:

Kaloriferiniz olacak! Çamaşır makineniz olacak! Elektrik süpürmeniz olacak! Ayda dört yüz lira maaş olacak! Haftada bir yatılı izin olacak! Belki keyfine uygun bir genç uşağınız bile olacak!..

Evlenirken şartname, kocaya varırken şartname, ameliyat masasına yataırken bile şartname!

Şartname nerde yoktur bilir misiniz?.. Milletvekili seçiminde!

Yaşın otuz mu? Koy adaylığımı! Gazeteyi kekeleyecek kadar okuman var mı? Koy adaylığımı! Yüz kızartıcı bir mahkûmiyetin yok mu? Koy adaylığımı!

Başka?.. Başkası yok, hep-si bu kadar!

Bazı demokrasi hafızları sorabilirler bana: «Yani nü-muneye uygun milletvekili mi istiyorsun Ortaç bey?.. Hangi memlekette gördün, hangi kitapta okudun bunu? İngiltere'de var mı böyle

şey?.. Almanya'da var mı mebusluk şartnamesi?..»

Doğru söylüyorsunuz de-rim onlara.. Hiçbir memle-kette görmedim, hiçbir ki-tapta okumadım... Ne İngil-tere'de vardır böyle şey, ne Almanya'da...

Ama ben de size bir şey sorayım sayın hâfızlar: Siz İngiltere'de, Almanya'da sü-te su katıldığını gördünüz mü?..

Rahmetli Lütfi Kırdar, İs-tanbul'un Valisi ve Belediye Başkanı iken, Londra'daki meslekdaşına sormuş:

— Sütçülerin sütlere su karıştırmasını önlemek için ne yaparsınız?

İngiliz ne cevap vermiş, bilir misiniz?.. Anlamamış ki cevap versin!.. Bön bön yüzüne bakarak sormuş sa-dece:

— Niçin karıştırırsınlar?..

Haaa, süte su katılmayan

bir memlekette şartnameye lüzum yoktur elbet. Ne sü-pürge şartnamesine, ne o-dun şartnamesine, ne kümes şartnamesine, ne de millet-vekili şartnamesine!

Ama siz bana hangi malın halisini gösterebilirsiniz, yi-yecek, içecek piyasasında?.. Tereyağının mı? Zeytinyağı-nın mı?.. Nerde ise kadın iskarpininin derisini İzmit kâğıdından, kösesini yerli mukavvadan yapacaklar!

Sosyalistlerimiz: «İşte özel sektör ahlâkı» diye sevinme-sinler, devletin verdiği kö-mür bile toprak karışık!

Böyle olunca, Anayasamı-za bir de «Milletvekilliği şartnamesi» koymak şarttır.

Artık adaylar, sözlü ve ya-zılı imtihanlardan mı geçiri-lir, çeşitli testlere mi soku-lur, kafatasçı metodu ile ye-di göbek soyları mı araştı-rılır, bilmem!

Yoksa... İşte görüyorsu-nuz: Çantalar havalarda u-çar, koltuklar kafalarda kı-rılır.

Yeni bir seçime gitsek.. Onu bozup, bir başka yeni seçime gitsek ne çıkar sanki?..

Şişlenmeye, bıçaklanma-ya, muştalanmaya koşmak için, insanın elinde diploma-sı değil, belinde tabancası olmalı!

Türkiye'nin kurtuluşu si-lâhla olsaydı, köprü başında gazeteci öldürten İttihatçı-lar, bu işi altmış yıl önce başarırlardı...

Son olayların öğrettiği acı gerçek şudur: Sahiden yeni bir seçime gitmeliyiz. Ama yeni bir şartla...

Bu şart, süpürge şartna-mesini unutmamaktır!

Yusuf Ziya ORTAÇ

İstanbul limanında çarpışan iki Rus gemisinin sebep olduğu yan ımdan sonra:

Bizim solcu — Mutlaka bu işte Amerikan parmağı vardır!..

Hârikalar

Aziz Nesin

TOKUŞTURULUYOR!

GEÇEN pazar günü, altı hârika yarışmaya girdi. Daha doğrusu hârikaları tokuşturdular. Bana kalırsa, bizim hârikamız birinci geldi.

Benim iki Amcam var, onların da hârikası var. Büyük Amcamın hârikası iki tane. Babamla aynı fabrikada çalışan bir mühendisle, bir de komşumuzun hârikası...

Babam yoksulluk yüzünden okula gidememiş, küçük yaşta işe girip çalışmaya başlamış. Kendisi okuyamadığı için acısını çekmiş okumanın, iki kardeşini okula göndermiş. Babaları, onlar çok küçükken ölmüş. Amcalarımla Babamın arada çok yaş var. Babam, iki Amcamın babası yerine geçmiş. Büyük Amcam belediyede teknisyen, küçüğü de memur...

Cumartesi akşamı, iki Amcam da bize gelmişti. Babamın aynı fabrikada çalıştıkları bir mühendis arkadaşısı var. O da gelmişti. Biraz sonra da bir komşumuz geldi. Ev kalabalıklaştı. Büyük Amcamın bir huyu var, kimi görse boyuna çocuklarını över, göklere çıkarır. De-diğine göre, iki çocuğu da hârikadır. Biz her geldiğinde iki hârikasının yeni yeni numaralarını anlatır.

— Geçen gün bizim küçük ne yaptı biliyor musunuz? Vallahi olur şey değil... Akşam eve geldim. Kunduralarımı çıkarıyorum. Koşup terliklerimi getirmişim mi? Beyim o yaştaki çocuk, nasıl da akıl ediyor... Şaşı-tım kaldım. Demek annesinden görmüş. Akıl alır iş değil. Terliğimi getiriyor bevim, terliğimi... Anla-yın... Şu zeliçaya bakın... Hârika bir çocuk oldu çıktı.

Büyük Amcamın, terliği getirdi diye şaşıp kaldığı, hârika dediği çocuğu kaç yaşında biliyor musun? Bizim Fatoş'tan bir yaş büyük. Beş yaşında koskoca çocuk, babasına terlik getiriyor diye şaşılmı mı? Şaşıyor Amcam... Hani terlik yapsa, eh hârika çocuk denir belki.

Mühendis:

— Şimdiki çocukların hepsi hârika vallahi, dedi, benim kız da öyle. Daha yedisini bitirmiş, çatır çatır fransızca konuşuyor.

— Ne diyorsunuz?

— Vallahi... Fransızca'yı iyice söktü maşallah...

Büyük Amcam:

— Benim küçük, maşallah büyüğünü de geçecek... dedi. Benim büyük oğlan da hârikadır. Bir akşam eve geldim. Annesi «Oğlan sokakta top oynuyor. Beni dinlemiyor. Koca oğlan oldu. Ben başedemiyorum. Şunu al içeri...» dedi. Çıktım evden. Baktım kanter içinde topun ardından koşuyor. Beni görünce kaçmaya başladı. Koşarım, koşarım bir türlü yetişemem... Bacak kadar çocuk ama öyle bir koşuyor ki... Vallahi hârika...

Komşumuz:

— Benim kız da öyle, maşallahı vardır... diyecek oldu, ama büyük Amcam, «Lafınızı balla kestim» de-yip büyük hârikasını anlatmaya devam etti:

— Sonra efendim... Bir türlü tutamıyorum... «Gel içeri, yoksa fena yaparım» diye arkasından seslendim... Bana döndü de ne dedi biliyor musunuz? «Sen bana ne karıştıyorsun be, sen benim annem misin? Bana annem karışır...» demez mi! Beni aldı bir gülme... Şu yaştaki çocuğun mantığına bakın siz beyim... Büyük bir adam düşünse bu lafı bulamaz.

Mühendis:

— Maşallah, sizinki de pek zekiymiş... dedi.

— Ya... Evdeki iş bölümünü bile biliyor bacaksız...

Yiğenimdir, severim ama, on yaşında bir çocuğun böyle bir terbiyesizliğinde hârikalık bir şey bulamadım. Benden bir yaş küçük, üstelik daha üçüncü sınıfta...

Komşumuz:

— Benim kız da ressam... dedi, bir resim yapıyor beyim, görenler parmak ısırıyor... Vallahi hârika...

Küçük Amcam:

— Gerçekten öyle, dedi, şimdiki zamanın çocukları hep hârika...

«Şimdiki zamanın çocukları» diye çocukları över görünüyor ama, alçak gönüllülüğünden sanki...

— Benim oğlan da bir şarkı söylüyor ki, eh bu kadar olur...

Babam onlardan aşağı kalacak değil ya, o da:

— Bizim Fatoş da balerin olacak, dedi, öyle bir twsit oynuyor ki hârika...

Bütün babalar hârika çocuklarını övüyorlar. Ama öyle övüyorlar ki, nerdeyse «Yavrum yirmi yaşına yeni bastı, dün annesinin memesini emerken, birdenbire, kalın erkek sesiyle, baba artık beni evlendirin yahu, diyekonuşmaya başlamaz mı? Ağzımız açık kaldı... Ne hârika şey bilseniz efendim...» diyecekler.

Bir komşu kadın, Anneme çocuğunun hârika olduğunu anlatmak için:

— İki yaşında yitirdiyverdi, pek şaşıtmış... deyince:

— Neye şaştınız teyze? dedim, yoksa uçacak mıydı?

Çocuk konuştu diye hârika oluyor. Çocuk bu, havlamaz ya, konuşur elbet...

Bir kere okul yasına gelmemiş bütün çocuklar hârika ressam, bu elde bir... Bizim Fatoş da ressam.

Mühendis Fransızca konuşan ye-

di yaşındaki kızını o kadar övdü ki, sonunda:

— Yarın bize buyuramaz mısınız, akşam yemeğini birlikte yiyelim, çok rica ederim... dedi.

Ertesi akşam için mühendisin evine gitmeye karar verince, mühendis:

— Ama çocukları da getirin, küçükler de eğlensin biraz... dedi.

Aslında bu yemek, hârika yavrular yarışması olacak. Her anababa, kendi hârikasını başka hârika ile tokuşturacak. Nasıl olsa kendi hârikaları birinci gelecek. Çok güveniyorlar kendi hârikalarına...

Ertesi akşam mühendisin evine gittik. Altı küçük çocuğun evin içini bir anda tımarhaneye döndürü-verdi.

Mühendisin ortaokulun ikinci sınıfına giden kocaman oğlunu tanıttı ordakilere:

— Büyük oğlum Tarık... Küçükken bu da hârika bir çocuktu, ama sonradan nedense bozuldu.

Oğlana baktım, dayak salağı olmuş... Annesi kapıdan:

— Tarık... diye üç kere seslendi, dördüncü seslenişinde oğlan, pencereyi açıp da sokağa:

— Haa, ne var? demez mi?

Anababalar yarışma başlasın diye sabırsızlanıyorlar. Büyük Amcam dayanamadı, beş yaşındaki kızına:

— Hadi bir şarkı söyle de dinlesin amcalar... dedi.

Kız nazlandı:

— I-h...

— Hadi kızım... Hadi canım...

— Söylemem...

Yengem:

— Bizim çocukların müziğe istidatları var, dedi, sizde piyano var mı?

Mühendis:

— Yok efendim... deyince, yengem:

— Çok yazık, dedi, piyanonuz ol-savdı, oğlum size darbuka çalardı.

Hemen Amcam:

— Darbuka değil hanım, mazur-ka... dedi.

Bozulan yengem:

— Darbuka zarbuka, her ney-

se... dedi, benim de çocukluğumda çalgıya pek merakım vardı.

Küçük kızı şarkı söylemesi için yeniden ıstemelemeye başladılar.

— Bak ama sonra cillerini gily-dirmem...

— Hadi ama söyle... Duysun tey-zeler, amcalar...

Kız kırtıkça kırtıyordu. Amcam:

— Şarkı söylersen çukolata ve-receğim... dedi.

Çukulatayı duyunca:

— Hangisini söyliyeyim diye sordu.

— «Arabaya taş koydum imanım» söyle...

Amcam kahve tepsisini def gibi çalmaya başladı. Yengem de parmaklarını şıklatıyordu. Çocuğun sesi vızıldamaya başladı. Yengem yardımına koştu. Çocuğun cılız sesi duyulmuyordu yengemin bağır-masından.

«Beyoğlu'nun kızları, imanım... Beyoğlu'nun kızları

İşmar eder göz süzer, imanım...»

Şarkı bitince yiğenim alkışlandı. Yengem, evsahibi hanıma:

— Soğuk aldı da teyzesi, dedi, bugün sesi kısık biraz...

— Aman efendim, çok güzel... Maşallah... Allah nazardan saklasın.

Küçük Amcam da oğlu Başar'a:

— Hadi sen de bir şiir oku da dinlesinler... dedi.

Başar duvar dibine büzüldü.

— Hadisene... Oku ama...

Amcam bir yandan, yengem bir yandan Başar'ı zorluyorlardı. En sonunda Amcamın kaşları çatıldı:

— Okusana piçkurusul diye ba-ğrdı.

Başar ağlamaya başladı. Zavallı yeğenimin salyası sümüğüne, sümüğü gözyaşına karışarak bir şiir oku. Ama şiirin bir kelimesini yeğenim, unuttuğu için öbür bir kelimesini Amcam, arkadan bir kelimeyi de yengem söylüyordu.

Başar — «Kedim... Kedim...»

Yengem — Sora? Hadi Başar...

Başar — «Kedim... Kedim...»

Amcam — Ne oldu bugün sana oğlum?

Başar — «Kedim...»

Yengem — Bugün tutukluğu üs-tünde...

Başar — «Kedim... Kedim...»

Amcam — Kaç tane kedin var ulan?

Yengem — Çocuğu büsbütün şa-şırtma!..

Başar — «Kedim...»

Amcam — «Daha...»

Başar — «Daha süt emer... süt emer... süt emer...»

Yengem — «Miyav...»

Başar — «Miyav...»

Amcam — «Der...»

Başar — «Der...»

Yengem — «Yine...»

Başar — «Yine ne ister... Ne ister...»

Amcam — «Benekli...»

Başar — ««Benekli kedim...», «Ek-

— Boşuna uğraşma yoldaş, bundan kuvvetlisini bulamazsın!

mek yutamaz», «Sıçan... sıçan... sıçan...»

Amcam — Sıçandan sonra?

Başar — «Sıçan tutamaz.»

Yengem — Aferin...

Başar — «Ne de yaramaz», «Bekleli kedim...»

Başar da kurtulmuştu, biz de... Amcam, Başar'a:

— Eşek! diye bağırdı.

Yengem:

— Yabancı yeri yadırgadı çocuk... dedi.

Evsahibi hanım da:

— Kalabalıktan utandı yavrucağ... dedi.

Biz Başar'ı alkışlarken, o kolunun yeniyle yüzünü silerek dışarı çıktı.

Komşumuz, hârika ressam olan kızına:

— Resimlerini getirdin mi amcaların görsünler... dedi.

Kız, başını yukarı kaldırdı:

— I-ıh...

Annesi:

— Boyalarını getirdi babası, dedi, burda yapacak...

— Hadi öyleyse, dedi, amcanın resmini yap da görsünler...

Çocuk masaya oturtuldu. Önüne suluboya takımını, bir bardak suyu koydular. Mühendis beyin resmini yapmaya başladı.

Mühendis de su gibi Fransızca konuşan kızını çağırdı.

Hârikalardan biri resim yaparken, öbür hârika da babasıyla fransızca konuşacaktı. Mühendis fransızca bir şey söyledi kızına. Kız:

— Vıy... dedi.

Mühendis yine bir şey söyledi. Kız yine:

— Vıy... dedi.

Babası söylüyor, kız «vıy» diyor. Babası söylüyor, kız «vıy» diyor.

Bir seferinde kız yine:

— «Vıy...» deyince, babası:

— Amma da vıy... dedi, vıy mı ya? Kız:

— No mu, dedi, no dersine mi geldik?

— No ya, no diyeceksin...

Ondan sonra kız, babası ne dese «no» demeye başladı. Ben onun söylediklerinden yalnız birini anladım:

— Ferme la port...

Kız gidip annesini öptü. Babası:

— «Ferme la port» deyince anne öpülmez, dedi, «Beze ta mer» dersem o zaman anneni öpeceksin...

Annesi:

— Şaşırma kızım... dedi.

Kız sordu:

— «Ferme la port» ta ne yapacağım?..

Annesi:

— Pencereyi açacaksın... dedi.

Mühendis karısını azarladı:

— Sen sus canım... Senin dediğin «Üvre la fönetr», «Ferme la port» kapıyı kapa demek...

Kadın:

— Amma da yaptın, dedi, bize mektepte öyle öğretmişlerdi.

Karıkoca «Kapıyı kapa», «pencereyi aç» diye tartışmaya girdiler. O sırada komşumuz hârika ressam kızına:

— Yaptın mı kızım? diye sordu.

Kızın annesi:

— Eyvaah, tertemiz entarisini batırmış... diye feryat etti. Hârika ressam boya fiçilerine girip çıkmış gibi palyaçoğa dönmüştü. Kendi resmine bakmaya giden mühendis:

— Ama sen masa resmi yapmışsın... dedi.

— Maşallah... Çok güzel...

Hârika çocukları en çok öven Babamdı. Sıra bizim Fatoş'a geldiği için, babam öbür hârikaları göklerle çıkarıyordu.

— Benim kızım balerin olacak... dedi, hadi kızım bir twist oyna da görsün amcalar...

Fatoş, kışeyle büzülmüş kımıldamıyor...

— Hadi canım benim, bir twist yap...

Fatoş, başı önünde, eli ağzında, kımıldamıyor bile.

— Twist yap...

Fatoş'u coşturmak için Babam twist'e başladı. Arkadan mühendis,

mühendisin karısı, annem, hep twist'e kalktılar... El çırpıp twist yapıyorlardı.

— Hadi, sen de yap kızım...

— Hadi yapsana...

Suçlu suçlu duran Fatoş'u annem itince:

— Aaaa... Yapmış.. diye haykırdı.

Fatoş'u yıkamak için kucağına alıp dışarı çıkardı. Babam:

— Hiç yapmazdı ama, nasıl oldu bilmem ki... dedi.

Mühendisin hanımı:

— Çocuktur efendim, yapar... dedi.

Mühendis:

— Sıkıldı da ondan herhalde... dedi.

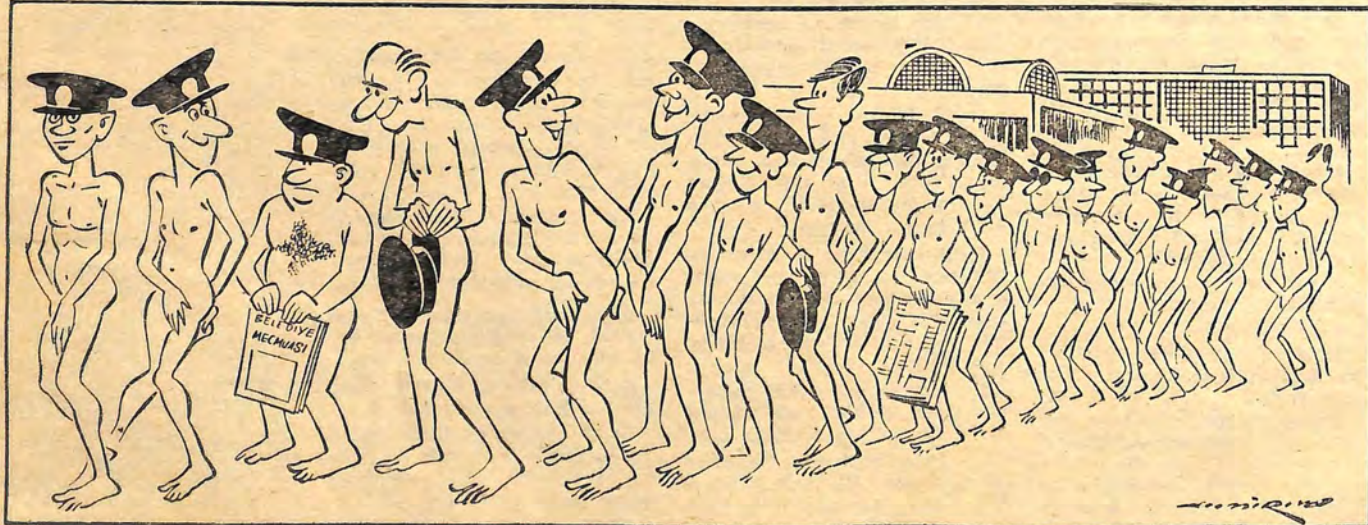
Aziz NESİN

Amerikalı zenci çavuş iğfal ettiği kızla cezaevinde nişanlandı. — Gazeteler —

— Razi edinceye kadar akla kararı seçtik!

Tahsisat yokluğundan belediye zabıtasına elbise verilemiyor.. — Gazeteler —

Sivil zabıta!

BİZİM YOKUŞ

Para babamız

HERKES ona «Para babamız» diyor. Doğrusunu isterseniz benim bile, yeni patronumuz Ergin Ortaç'ın bile «Para babası» odur. Benim maa-

Ahmet Koçer

şımı aydan aya getirip sayar. Oğlum haftalıkçısıdır!

Bizim takım'la hesaplaşmasını ne siz sorun, ne o söylesin... Tanrının akşamı, biz kapıyı çekip gittikten sonra odasında bir gizli oturma başlar. Bütçe tartışmaları kadar çetindir bu oturum...

Size, Akbaba müessesesinin idare müdüründen bahsediyorum, Ahmet Koçer'den.

Ne demiş Napoleon: Harp için üç şey lazımdır, para, para, para...

Bizim Yokuş da böyledir: Yazıyı da yazdırın o, çiziyi de çizdiren o... Kâğıt o, mürekkep o, dizgi o, baskı o... Ve kasanın anahtarı da para babamızın elinde!

Ben Ahmet Koçer'in kendisinden önce adını tanıdım. Mizah dergisinin idare müdürü idi. Rahmetli Ramiz, ne kadar güvenle bahsetmişti bana ondan: Hesabım, kitabım, her şeyim o, demişti.

Mizah kapamınca, hemen onu düşündüm. Davet eden mektubuma verdiği cevap, daha beraber çalışmaya başlamadan bana kendisini sevdirmişti:

Sağda, solda takıntılar vardı Ramiz'in.. O hesapları temizleyecek ilk önce...

Bekledim. Belki bir, belki iki ay. Geldi ve başladık beraber çalışmaya...

Benim de her şeyim odur şimdi: Gelen onun elinde, giden onun elinde. Kâğıt siparişini o yapar, mürekkep stokunu o düşünür, faturalar onun kaleminden çıkar. Onun iki elini, benim üçüncü ve dördüncü ellerim sayarım.

Akbaba'da herkesi adı ile çağırırım ben:

— Şereen!.. Cafeer!.. Ergi!.. Kadri!.. Hattâ sekreter kızımızı bile: Betüüü!..

Ama Ahmet Koçer'e, aradan onbeş yıl geçtikten sonra, yine:

— Ahmet beey!.. Diye seslenirim.

Nedeni yok bunun. Onun etine, kemiğine sinmiş terbiyesi, nezaketi ve hiç eksilmeyen saygılı ciddiyeti sizi buna zorlar... Yalnız büyük günlerde, bayramlarda isminin sonundan «bey»i kaldırır, onun yerine bir «ciğim» eklerim:

— Ahmetciğim.. Kutlu olsun.. Evinle, çocuğunla, sevdikleriyle çok yaşa...

Ahmet Koçer Tunaboyu türküdür. Beş kardeş beşi de erkek, beşi de iş adamı, karakter adamı, gönül adamı...

Beş parmak bile bu beş kardeşten daha yakın olamaz birbirine!

Benden ona bir huy geçti: İlâç merakı... Benim şekerim var. Bizim Koçer de bunun kuruntusunu geçirdi bir ara. Ben, iki kere enfarktüs atlattım. O da göğsünün sol tarafında şüpheli ağrıları duydu bir zamanlar... Masamın gözündeki küçük eczanenin bir benzeri de onun dolabındadır. Bana gelen enjeksiyoncu sık sık onu da iğneler!

Ressamdır biraz bizim Ahmet bey. Ama yeni kuşağın beğeneceği cinsten değil, resimleri resme benzer: Kadın kadındır, ağaç da ağaç!

Haaa, meraklarından biri de kalemdir. Masasının üstünde kalemin her çeşidini bulursunuz: Siyah, kırmızı, mavi.. Dolmakalem, tükenmez kalem, yontulmuş kalem.. Ama ne yontulmuş: Yay ger, ok diye at!

Beni de kalemsiz bırakmaz eksik olmasın: Bakarım önümdeki küçük sarı vazoda boy boy, renk renk kalemlerden bir demet.. Beğen beğendiğinle yaz!

Titizdir: Büyük su şişesi, bardağı, kahve fincanı odasında durur. Sık sık kolonyalandığını görürüm...

Hiçbir kusuru yok mu bizim Ahmet beyin?.. Vaaar: Nezaketi!.. Herifin biri takmış bize, borcunu ödemiyor, değil mi?.. Koçer'i konuşurken dinleseniz, alacaklı değil, borçlu sanırsınız!

Hani, Atatürk'ün hocalarından bir Naci paşa vardı. Öyle nazik, öyle nazik ki, arkadaşları anlatırlar, Paris'teki «Sen nehri» ne bile «Siz nehri» dermiş.. İşte bizim Ahmet bey!

Bir kızı vardır, Allah bağışlasın. Onun delisi... Kız aksırsa bizim Ahmet bey zatürree olur!

Ne demiştin demin: Onbeş yıl geçti aradan.. Bir kere kırıldım ona... Sanırım o da bana küsmedi hiç. Bilir ki, asıl yeri bitişigimdeki oda değil, benim kalbimdir.

Patronumuz

Ergin Ortaç

Akbabanın en genç, en yeni çocuğu oğlumdur: Ergin Ortaç.

İki satırcık çocukluğundan bahsedeyim: Öndört, onbeş yaşında iken iyice çatıştı evdekilerle: Onlar, aman üşüyecek, yün fanilâ giysin diyorlardı. O, karkışta atletî değiştirmede. Şimdi bizi dinlemediği için hepimiz seviniyoruz.

İyi tenis oynardı lisedeyken: Korta, hızla gelen topa uçtuğunu gözlerimde ve dudaklarımda tatlı bir sevinçle seyredirdim. Kitaplar yığılı odasında, kazandığı madalyalar, kupalar sıralanırdı pırl pırl...

Şimdi, mini mini Volkswagen'i onu tembelleştirdi biraz.

Orta ve liseyi High School'da okudu, olgunluk imtihanını Galatasaray'da verdi. Oradan, doğru Almanya'ya yolcu ettik: Dış doktoru olacaktı.

— Aman, demiştim giderken. İngilizcenı unutma...

Caka ile gülmüştü sözüme:

— Korkma baba, High School'da öğrenilen İngilizce unutulmaz!

Önce, üniversite dilini anlayacak kadar Almanca öğrendi: Düsseldorf'da bir mühendis ailesinin yanında... Sonra, bir yıl, iki yıl, üç yıl.. Vazgeçti o heveslendiği meslekten... Sevemedim bir türlü, dedi.

Hiç üzülmедim buna. Öğrenilen her şey faydalıdır. Hele elde edilen Almanca gibi bir dünya hazinesinin anahtarı olursa!

Düşündüm, yorgunluğumu paylaşacak bir yardımcı lazımdı bana... Gel bir deneyelim, dedim.

Deneme sahiden başarılı oldu: Şimdi ikimiz de memnunuz...

Kırk üç yaşını dolduran Akbaba, istiyorum ki, bensiz de yaşasın yarın.. Ona kimliğimin damgasını fazla vurmayım.

Güçtür elbet. Yunus Nadi'nin, matbaada doğup büyümüş iki oğlu, Nadir'le Doğan kardeşlere

biraktığı Cumhuriyet'e benzer, hiçbir satırcı Anadolu Ajansı vermiyecek Akbaba'nın.. Polis muhabiri, adliye muhabiri, meclis muhabiri de tek satır getirmeyecek... Her yazı kafadan çıkacak ve her kelimede zekâ kıvılcımlanacak!

Ben sizlere söz veriyorum: Bunu yapacaktır Ergin.

Şimdi, dünya mizahundan hikâyeler çeviriyor dilimize: İngilizceden, Almancadan.. Sonra, resimli romanlarımızın senaryoları, tipleri ile, sözleri ile onun... Her yeni sayının sayfa şekillerini, ben, Selâmi, o, üçümüz beraber hazırlıyoruz. Titiz ve uyanık zevki ile daima faydalı oluyor...

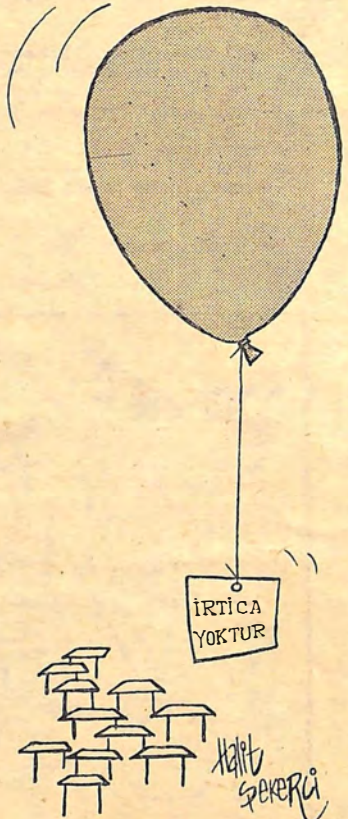
Eskiden, pazardan başka tatilim yoktu. İki yıldır, temmuz, ağustos, eylül aylarında haftanın dört günü izinliyim artık.

Kendisi bir sorumluluk yüklendi çok erken: Üç çocuklu bir babadır Ergin... Şimdi iki sorumluluk da ben yükledim ona: Hem Akbaba dergisinin sahipliğini, hem Akbaba matbaasının sahipliğini!

Haldun ve Erol Simavi kardeşler, baba mirası Hürriyet'i yüzbinde alıp altı yüzbine yükselttiler. Onlar gibi başarılı bir evlât olacağına inanıyorum Ergin'in: Kuşların en uzun ömürlüsü olan Akbaba'yı, benim bıraktığım rakamların çok üstünde uçuracaktır elbet...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir balon uçuşurdu —Gazeteler—

Yazısız

PAZARTESİ

Tokmak

Silifkede bir yürük güzelini yaşlı bir adama 3000 liraya satmışlar. Gelin 18 yaşında, damat ise 48 yaşında... Zıfif gecesi gelmiş çatmış. Genç gelin damada:

— Ağam var git kendine başka bir eş bul... diye yalvarmış. Ama 48'lik damat dinlemedi. Bunun üzerine gelin:

— Develerin çanları bile dengine çalar. Ben henüz 18 yaşımdayım. Babamdan da yaşlı 48 yaşındaki bir adamla evlendirilmeye razı olamam... diyerek eline geçirdiği bir tokmakla başlanmış damadı dövmeye... Ve hastahanelik etmiş zavallıyı.

Damat bey ise hastahane de kendisiyle konuşan gazetecilere: — Bu iş için sekiz-on bin lira masraf ettim. Bir şey değil kadın kısmından dayak yiyip rezil olduk. Dava açacağım... dermiş.

Parasına güvenip de yaşına başına bakmadan kadın satın almaya kalkan nice erkeğimiz var. Şu usulü ortadan kaldırmak için herhalde yürük güzeli gibi kuvvetli gelinlere muhtacdır. Bunlar zıfif geceleri damatlara bir iyi sopa çekseler «Başlık» usulü de ortadan kalksa...

— Develerin çanları bile dengine çalar, paranıza göre değil yaşınıza başınıza göre eş arayın... diye erkeklerimizi bir iyi terbiye etseler kadınlarımız.

Gerçi Hollywood'taki geçkin jönpromiyeler altmış yaşındayken 18'lik genç kızlarla evleniyorlar, ama onların işi başka...

Onlar paralarıyla değil şöretleriyle çekiyorlar kızları... üstelik zorla gerdeğe girmek diye bir iddiaları yok.

Zorla güzellik olmaz demişler ya büyükler, zorla güzellik oldurmaya çabalayanların başına davul tokmağı iniyor bazan.

SALI

Köpeklik

Bazı usak ruhlu kişiler vardır, kendinden büyüklere köpek, kendinden küçüklere aslan kesilir. Kendinden büyüklerin önünde kuyruğunu ayakları arasına sıkıştırır, kendinden küçüklerin karşısında yeleleri kabarr. Her iktidarın kapısında bu gibilere raslanır. Şark ülkelerinin siyaset dünyasında efendilik ve usaklık ilişkisi usulendir.

Abdölmecit devrinde bir Esat Muhlis Paşa varmış ki böyle sine gurur sahibi imiş. Bir gün Padişaha anlatmışlar:

— Esat Muhlis Paşanın yürüyüşü bile başkadır, küçük dağları sanki o yaratmış gibi dolaşır... demişler.

Meraklanmış padişah:

— Göreyim şunu... demiş.

Ve paşanın gelişini görmek için camlı köşke çıkmış. Esat Muhlis Paşa burnu kaf dağında

MEMUR

— Bugün git, yarın gel!

Samir Balıoğlu

o azametli yürüyüşü ile yaklaşırken, Padişahın Camlı Köşkten baktığını farkederek kendisine hazırlanan oyunu anlamış. Ve oralarda bulunan bir köpeğe yüksek sesle hitab etmiş:

— A hayvan! Yol ver geçeyim; korkma yabancı değilim, ben de senin gibi bu kapının kulu köpeğim...

ÇARŞAMBA

Ve efendiler

Aynı Esat Muhlis Paşa kendinden aşağıdakileri de öylesine horlarmış ki, ancak usaklık mertebesine layık olanlarda bu kadar gurur bulunur. Bir gece konağına bir şarkıcıyı çağırmış, tabesabah çalmış söylemiş adam... Misafirleri eğlendirmiş.

Sabahleyin çıkarken Paşanın kâhyası gelerek şarkıcı için hizmetine karşılık bahşis istemiş. Fakat Esat Muhlis Paşa burnunu dikmiş havaya:

— Bizim gibi bir yüksek kişinin huzurunda hanendelik etmesi şerefi ona yetmiyor mu ki bir de üstelik bahşis istiyor!

Esat Muhlis Paşanın ruhu, şimdilerde süzülüp küçük politikacıların içine sinmiştir. Ankarada el ayak öpen nice aşağılık takımının kendi memleketinde bar ve saz kapatıp efendilik ettiği, sağı solu hakir gördüğü vardır. İnsan olmaktan çıkmış bu gibi kapıkullarının köpekliği meslek edinmesi acınacak bir şeydir ama... Ne yaparsınız ki köpeklik her devirde geçer akçe sayılıyor.

PERŞEMBE

Elektronik

New York'ta elektronik beyin evlendirme işlerinde kullanılmaya başlanmış. Her gün binlerce kişiye eş buluyormuş bu elektronik beyin...

Bilirsiniz evli olanların bir ebedi pişmanlığı vardır: Nikâh defterine imza attıktan birkaç ay sonra söylenmeye başlarlar:

— Ah, bugünkü aklım olsa evlenir miydim? diye...

Elektronik beyin artık bu pişmanlığı kaldırıyor.

Çünkü elektronik beyin eliyle evlendirilen kocalar, kendi beyinlerini değil elektronik beyni

kullanıyorlar, evlenmek için. Haydi bakalım! Belki de kendi aklıyla evlendikleri zaman olanlar elektronik beyin aracılığıyla mesut olacaktırlar.

CUMA

Torpil

Torpil, iltimas, muavenet, yardım, vesaire... Devlet kapısında iş görmek için bazı desteklere ihtiyaç vardır. Bakarsınız en olmadık iş şıp diye iki dakikada oluverir bazan...

Devlet dairesinde iş çevirmek için araçlar bile türemiştir.

Vaktiyle Hoca Neşet diye biri varmış. Para karşılığında değil ama iyilik olsun diye fakir fukaranın işi peşinde ekâbire baş vurur, yardımı koşarmış.

Bir gün kendisine: — Şunun bunun işini takip için yüz suyu dökmek doğru mudur? demişler.

Hoca Neşet: — Canım yüz suyu ile değirmen çevrilmez ya, işte böyle işler görülür... demiş.

Kuru soğan dört liradan satılıyor.. — Gazeteler —

Kulaklara küpe!

İşlerini resmi dairelerde yürütmek için torpil kullanan birine de:

— Torpil kullanmak ahlâklık bir iş sayılmaz... demişler.

Herif:

— Biz torpili adam öldürmek için kullanmıyoruz ya, iş yürütmek için kullanıyoruz... diye cevap vermiş.

Torpil ile yüzü suyu iş ilerimiz işte bu kadar yürüyor.

CUMARTESİ

İhtilâl

Afrikada ikide bir ihtilâl oluyor. Can sıkıntısından mıdır nedir, önüne gelen ihtilâl yapmakta... Suriyede ise ihtilâlsiz hafta geçmiyecek neredeyse...

Eskiden ölenleri anmak için «ihtifal» yapılırdı. Yeni kuşaklar «ihtifal» kelimesini bilmezler. Çünkü eski bir kelimeydi. Dilevelim ki gelecek kuşaklar da «ihtilâl» kelimesini bilmesinler. Yirminci Yüzyıl ihtilâller çağı oldu gerçi... Dünya yeni bir düzene gittiği için bu karışıklık daha sürecek gibi görünür.

Aristo: — İhtilâl silâhlardan fıskıran bir ilkbahardır... demiş.

Ama bu kaçınıcı ilkbahar Asyada ve Afrikada? Anlaşılan bazı ülkeler Yaz'a kavuşmakta zorluk çekiyorlar.

PAZAR

Kolera

Hac yollarında Kolera olduğu söylendi. Ama bizim politikacılar:

— Olursa olsun, Hac yasak edilemez... diye tedbir almadılar.

Şimdi korkumuz büyük. Ya kolera hacılar eliyle sınırlarımızı aşarsa?

Hani bir meşhur mısra vardır:

— Çok hacıların çıktı haçı zir-i begalde...

Aman ne çıkarsa çıksın da, kolera çıkmasın hacılardan, Hacı sevabını bir de koleranın günahı unutturmasın.

Haydi hep bir ağızdan «Âmin» diyelim... Malûm ya Atatürk Cumhuriyetini şimdi böyle idare ediyoruz... Yani her işimizi Allaha bırakarak...

Görülmemiş Bir Maç...

GAZETELERİMİZİN spor sayfalarında okuduğumuza göre, İngiltere'nin bilmem hangi şehrinde kadınlardan kurulmuş bir futbol takımı, o şehrin bütün erkek takımlarını yenerek şampiyon olmuşt!

İnsan bu havadisi okuyunca, ister istemez, bizim halk dilimizde pek yaygın olan şu soruyu hatırlıyor:

«— Erkeklik öldü mü yahu?..»

Gerçi biz, İngiltere'nin bilmem hangi şehrinde şampiyon olan o bayanlardan kurulu futbol takımının yaptığı maçları seyremediğimiz için, sahalarda nasıl «oyunlar» oynadıkları bilemeyiz.

Ama, en az Karaman koyununun olduğu kadar, bayan oyununun da meşhur olduğunu pekâlâ biliriz!

Ayrıca, hep bildiğiniz gibi, «futbol» hem kafayla, hem vücutla, hem de zaman zaman çeneyle oynanan bir «oyun» olduğu için, nice nice «Keler»ler yaratmış olan İngiltere'deki o sevimli, ve kıvrak «Seks-apel» şampiyonlarının oynadıkları maçları ne suretle kazanabildiklerini hayallerimizde kolayca canlandırabiliriz!

Osmanlı İmparatorluğunun son «Yemen» valisi, rahmetli Mahmut Nedim bey, zaman zaman sevgili eşine takılır, ve:

«— Koskoca (Yemen)'i otuz sene idare edebildim ama, seni otuz gün bile dilediğim gibi idare edemedim!..»

Diyerek kıs kıs gülerdi!

Demek ki, hattâ bir tek bayanın hakkından lâykiyle gelebilmek bu derece zorken, onların onbir taneşinden kurulmuş koskoca bir canlı âfetler takımını yenebilmek, elbette kolay mucize değildir.

Bundan birkaç yıl önce, cinsî cazibesi ile de nam salmış striptizci bir dansözümüz bana:

«— O biçare antrenör Gündüz Kılıç, sizin Galatasaray takımını galip getirmek için boşuna çabalyor!» Demiş ve çapkın çapkın güleräk ilâve etmişti:

«— Zira, Galatasarayın güvendiği «as» kozları, maç arifelerinde ben öyle harcıyorum ki, bizim Fenerbahçeliler sahaya çıkıp da rest çekince, sizin Galatasaraylılara sadece: «Pas» demek düşüyor!..»

Şimdi ben, bir yandan o havadisi, bir yandan bu sözleri düşünürken, İngiltere'nin bilmem hangi şehrinde olduğu gibi, yarın bizden de bayanlardan bir futbol takımı kurulduğunu hayal ediyorum.

Meselâ, diyelim ki, o takımın kalecisi, ünlü ses sanatkârımız Safiye Aylâ olmuş.

Onun önünde bekler, yumuşak ve kıvrak sesli Şükran Doruk'la, mevzun endamlı ve güzel yüzülü Nesrin Sipahi... Onların önünde sol haf Belgin Doruk, orta haf ismi kadar heybetli Muallâ Mukadder Atakan, sağ haf, milyonların sevgilisi Güzide Kasacı...

Ve sonra, bu sağlam «müdafaa»nın önünde de, Şehir Tiyatrosunun cazibeli aktrisi Muallâ Fırat'dan, gazino afişlerinde «Kemiksiz» olduğu ilân edilen ünlü dansözümüz İnci Birol'dan, ipek tenli rakkasemiz Semiramis'den, çıtıptı şarkıcımız Gönül Yazar'dan ve tatlı sesli olduğu kadar gönüller kamaştırıcı güzelliğiyle de ün salmış ses sanatkârımız Saim Sinan'dan kurulmuş acar bir de «hücum hattı!»

Ve şimdi isterseniz diyelim ki, bunların karşısında, çapkınlık maceraları, baskınları dillere destan futbolcularımızdan kurulmuş bir İstanbul kulüpleri karması var!

Orta hakem, harama uçkur düğümlemeyenlerden biri! Yan hakemlerinin ikisi de bayan..

Birisi ışıl ışıl çehreli film artisti-miz Neriman Köksal, öteki de dişiliğinin sınırsız cazibesine nerdeyse kadınların bile kapılabilecekleri Türkân Şoray!

Şüphesiz yan hakemliği yaptıkları için bunlar «eli bayraklı» olacak!

Biz şimdi bu iki takım arasındaki maçı, heyecanlı bir spikerimizden dinliyoruz:

Sevgili dinleyiciler...

«Burası Mithatpaşa stadi.. Karşınızda Mehmet Carturtoğlu..»

«Hepinizi saygı ve sevgi ile selâmlarım..»

«İstanbul bayanlar karmasıyla, İstanbul erkekler karması futbol takımları arasındaki maçı, biraz sonra başlamak üzere...

«Hakem saatine, bayan oyuncular ise aynalarına bakıyorlar!..»

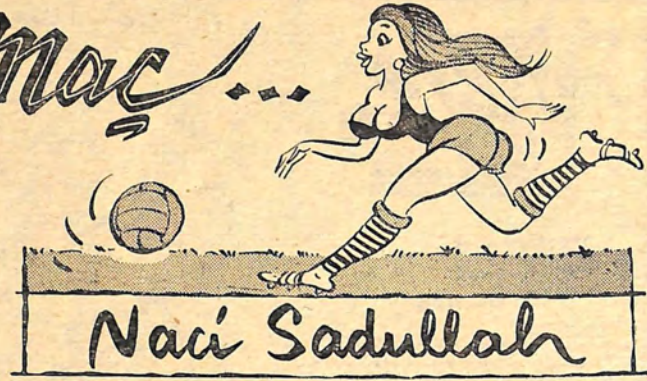
«Bayanlar takımı orta hafı Muallâ Mukadder Atakan, sutyenini genişletiyor.

«Belgin Doruk, kaçan çorabını tükürüklüyor. Muallâ Fırat rujunu tazeliyor...

«Kimisi tuvalet, kimisi mayo, kimisi de şort giymiş olan bayan oyuncular, çok formda görünüyorlar.

«Şu anda, resmi polisler, bayanların soyunma odası kapısı önünde uygunsuz vaziyette yakaladıkları röntgencileri götürüyorlar!..»

«Bugün, kalkınma yolunda T.R.T. olarak biz de bir dev adımı atmış bulunuyoruz: Sahaya soktuğumuz

seyyar mikrofonlu spikerlerimiz, sizlere, orada geçen konuşmaları da bildirecekler...

«Ve şimdi, maçı başladı sevgili dinleyiciler!..»

«Fakat ne o?.. Oyun başlar başlamaz, erkekler karmasının santrforu, sahalamızda misli görülmeşi, sahanın başka yerlerinde de görülüyor... Meselâ, erkekler takımının sol hafı, şu anda bayanlar takımı sağ açığı Saim Sinan'a ısıtıcı masaj yapıyor. Erkekler takımı sağ hafı da, bayanlar takımı sol açığı Muallâ Fırat'ın çözülün papuçlarını bağıyor...

«Şimdi top İnci Birol'da.. İnci Birol'un üstüne nedense hiç kimse gitmiyor...

«İnci Birol yürüdü, yürüdü, topu Semiramis'e geçirdi..»

«Semiramis Gönül Yazar'a verdi.

Gönül Yazar kıvrıdı, kıvrıdı, kıvrıdı, Saim Sinan'a uzattı. Şimdi Saim Sinan ilerliyor... İlerliyor... İlerliyor... Ortalıyor... Top Gönül Yazar'da.. Gönül Yazar kaleci ile karşı karşıya.. Fakat hayret, Gönül Yazar şut atacağına ayağını topun üzerine koydu, kaleciye güleräk bir şeyler söylüyor..

«Saha spikerimiz yanlarında.. Bakın, bakın, şimdi saha spikerimiz konuşuyor.. İyi duymıyorsunuz değil mi? Fakat bizde parazit yok. İyi duyuyoruz. Saha spikerimizin açıkladığına göre, Gönül Yazar, erkekler takımını kalecisine:

«— Nazık olunuz, lütfen kenara çekiliniz de şu golümüzü atayım!..» Diyormuş...

«Kaleci:

«— Pekî ama, Gönül hanım, ya sonra biz gol atamazsak?» Diye soruyormuş.

«Gönül Yazar:

«— Elinize geçebilecek fırsatları kaçırmazsanız, siz de bize gol atarsınız!..» Diyormuş..

«Kaleci, Gönül Yazar'dan kesin söz istiyormuş.. Gönül Yazar:

«— Kendi hesabıma söz.. Ama bizim sol bek Nesrin Sipahi inatçıdır...

Şükran Doruk da inatçıdır.. Onlar size gol attırmazlarsa karışmam!» Diyormuş..

«Fakat gol... Gool... Gool sevgili dinleyiciler... Gönül Yazar golü attı...

«Şimdi durum; bayanlar karması bir, erkekler karması sıfır...

«Oyun başladı.. Fakat... Fakat... Erkekler karması, çözülüyor.. Çözülüyor... Hem de çok fena çözülüyor..»

«Şimdi top Semiramis'te karşısındaki hafı bir göz işaretiyle üzerine çekti. Bir nefis göbek atarak onu atlattı. Bir nefis göbek daha... Erkekler takımı beki yerde..»

«Hakem onun yanına gitmiş, saha spikerimizin şimdi bildirdiğine göre:

«— Kalk... Yıkılma... Dayan.. Bak biz senin gibi su koyvermiyoruz..» Diyormuş..

«Fakat top hâlâ Semiramis'te bekle konuşan hakeme bakıp, gülümseyerek ilerliyor...

«Bir çalım... Bir göbek... Karşıdan bir tribün yıkıldı!..»

«Erkekler karmasının sol beki, gole giden Semiramis'in beline sarıldı... Bırakmıyor... Çok sıkı sarılmış... Bu, açık bir penaltı!.. Yan hakemleri bayraklarını kaldırdılar... Düdük... Fakat sol bek hiç oralı değil...

«Hakem hostu. Onları, diğer oyuncuların yardımıyla ayırdı.

«Verilen penaltıyı Muallâ Mukadder Atakan atacak...

«Fakat... Fakat, ne o? Şu anda bayanlar takımının müdafaa hattı, Safiye Aylâ'nın idaresinde ansızın enfes bir «Koro» halinde, kürdili hicazdan bir şarkı okumaya başlamaz mı?..»

«Eyyvah... Erkekler karmasının kalecisi, onları dinlemeye daldı...

«Ve gol... Gool... Gool sevgili dinleyiciler!

Durum!

«Gerçi atılan şut o kadar hafifti ki, top ağlara bile varamadı.

«Fakat kaleci nerde?..

«O biçare, takımının bir gol yediğini ancak alkışladığı şarkı bitikten sonra anlayabildi...

«Durum, bayanlar karması iki, erkekler karması sıfır sevgili dinleyiciler...

«Şimdi, topu hemen kapan bayanlar takımı yeniden hücumla geçti...

«Erkekler takımı sıkışıyor... Çok sıkışıyor.

«Top Muallâ Fırat'da... Karşısında erkekler takımı orta hafi var...

«Muallâ Fırat onu atlatmaya çalışıyor... Bir şeyler konuşuyorlar...

«Tuhaf şey... Saha spikerimizin sesi de gelmiyor...

«Fakat ne dediyse dedi, santrhafi atlattı sevgili dinleyiciler...

«Şimdi kaleye doğru ilerliyor...

«Topu Semiramis'e geçirdi...

«Semiramis'in karşısında sol haf var...

«Semiramis birden yere yattı... Kıvrıyor... «Numara» yapıyor...

Onun gece pavyonlarında en çok alkışlanan numaralarından biri bu... Kıvrıyor! Sol haf onu seyre dalmış... Ve gol... Gool sevgili dinleyiciler!..

«Şimdi vaziyet, bayanlar karması üç, erkekler karması sıfır...

«Fakat, gol... Yine gol... Yedik sevgili dinleyiciler... Evet, daha üçüncü gol skor tahtasına yazılmadan dördüncü golü de yedik... Üçüncü golden sonra, bayanlar takımının müdafaası konsere, hücum hattı da varyeteye başlayıvermişti ki, Şükran Doruk, vücut çalımlarıyla kıvrıya kıvrıya, dördüncü golü de perişan kalemize atıverdi. Ve oyunun birinci yarısı böyle bitti...

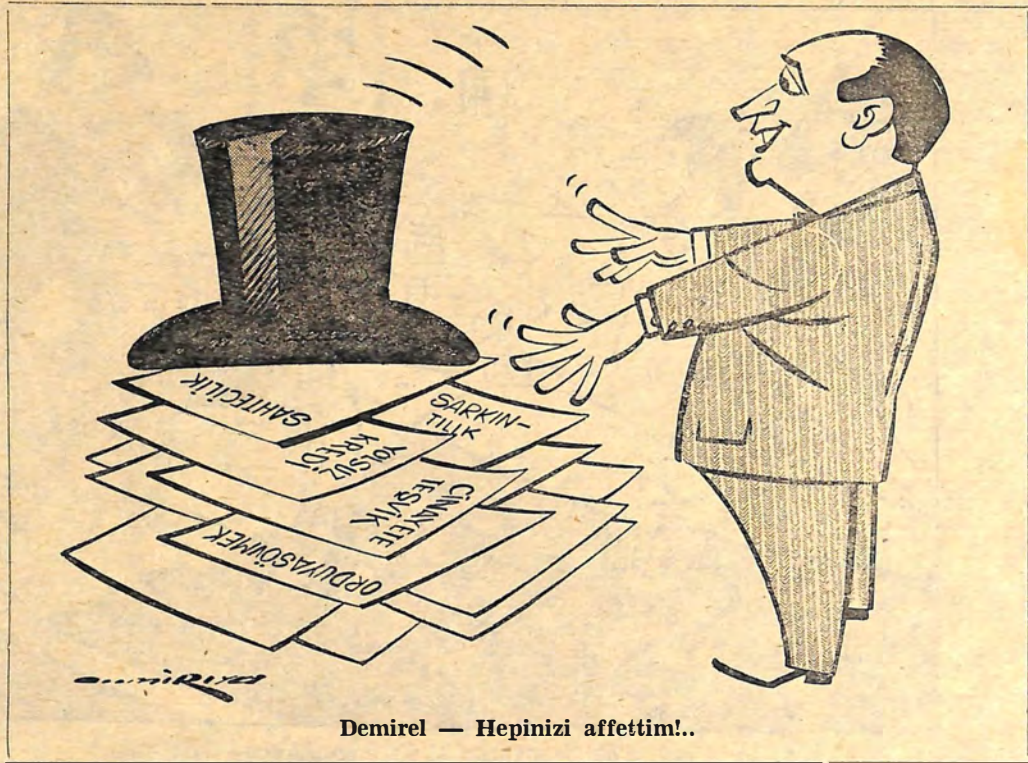
«Soyunma odalarında neler döndüğünü bilemeyiz... Ama şimdi erkekler takımının hemen bütün oyuncularını, maçın ikinci yarısına nendense âdeta sakatlanmış gibi yorğun çıktılar... Şu sol hafa bakın... Dizlerinin titrediği buradan bile görülmüyor... Sol bek sarhoş gibi sallanıyor... Santrforun hücum edecek değil, ayakta duracak hali yok... Demek, yedikleri dört gol, fena sarsmış bizimkileri...

«Seyirciler, erkekliğin uğradığı büyük hezimetini unutmuş, onların hallerine gülüyor...

«Bayanlar takımından Safiye Aylâ bir başka tuvalet giymiş... Gönül Yazar yuvarlanıyor...

«Semiramis şortunu değiştirmiş, Muallâ ile Şükran Doruk bu sefer kırmızı mayolu!

«Hayır, bizim takım bunlara dayanamaz... Nitekim, oyun başlar başlamaz gol... Gool sevgili dinleyiciler!

Demirel — Hepinizi affettim!..

«Yine Semiramis, kıvrıldı, kıvrıldı, kıvrıldı, takımının beşinci golünü de kalemize rahatça soktu. Kaleciyi atlatırken omuzlarını titretip göbek atışı sahalarımızda şimdiye kadar görülmemiş derecede şahane idi!

«Şimdi bayanlar takımı oyuna hâkim... Nitekim, biz daha çifte teliden saktukları beşinci golün hikâyesini anlatmadan, nefis bir İspanyol dansından altıncı gollerini de attılar...

«Ah... Ne olur?.. Bari bir şeref sayısı atabilsek?

«Aman, maşallah deyin, bizim takım hücumla geçti...

«Bütün oyuncularımız bayanlar kalesi önünde...

«Körner atacağız...

«Kaleci Safiye Aylâ, erkekler takımı oyuncularına bir şeyler veriyor...

«Saha spikerimizin bildirdiğine göre konser dâvetiyeleri dağıtıyor...

«Dâvetiyeyi alan, bayanlar kalesi önünden uzaklaşıyor.

«Saha spikerimizin bildirdiğine göre Şükran Doruk dâvetiye aldığı halde kalemizin önünden uzaklaşmak istemeyen erkekler santrforuna:

«— Gelecek topu lütfen siz uzaklaştırın. Zira ben havadan gelecek topa kafamla vurursam saçlarım berbat olur... Buna karşılık size maçtan sonra iki şarkı okurum» Diyormuş!

«Doğru... Doğru sevgili dinleyiciler: Nitekim, bayanlar kalesine girmek üzere olan topu, erkekler takımının santrforu uzaklaştırdı...

«Şimdi yine bayanlar hücumda... Fena hücum ediyorlar.

«Semiramis'in çalımları, kıvrışları dehşet... İşte yine kıvrıyor... Omuz titretiyor... Aman titretiyor...

Onu seyre dalmış olan erkekler takımında da titremeyen yok!

«Hakem, yutkunurken düdüğünü yuttu...

«Kalecimiz Semiramis'in ayaklarına kapandı... Buradan ısıyor gibi görünüyor...

«Fakat gol... Gool sevgili dinleyiciler... Yedik yedinci golü de yedik...

«Fakat hayret... Bu golden sonra Semiramis'i tebrik için, kendi arkadaşları değil, erkekler karmasının oyuncuları öpüyorlar... Öpüyorlar...

«Düdüğünü yutan hakem ısıklı üstüne ısıklı çalarak ortayı gösteriyor... Ama erkekler karması oyuncuları, atılmış olan şahane golü, Semiramis'i öpe öpe tebrik ve takdir etmeğe bir türlü doyamıyorlar!

«Stadın ışıkları söndü...

«Karanlıkta neler olduğunu görmeyoruz...

«Hah... Işıklar yandı. Çok şükür...

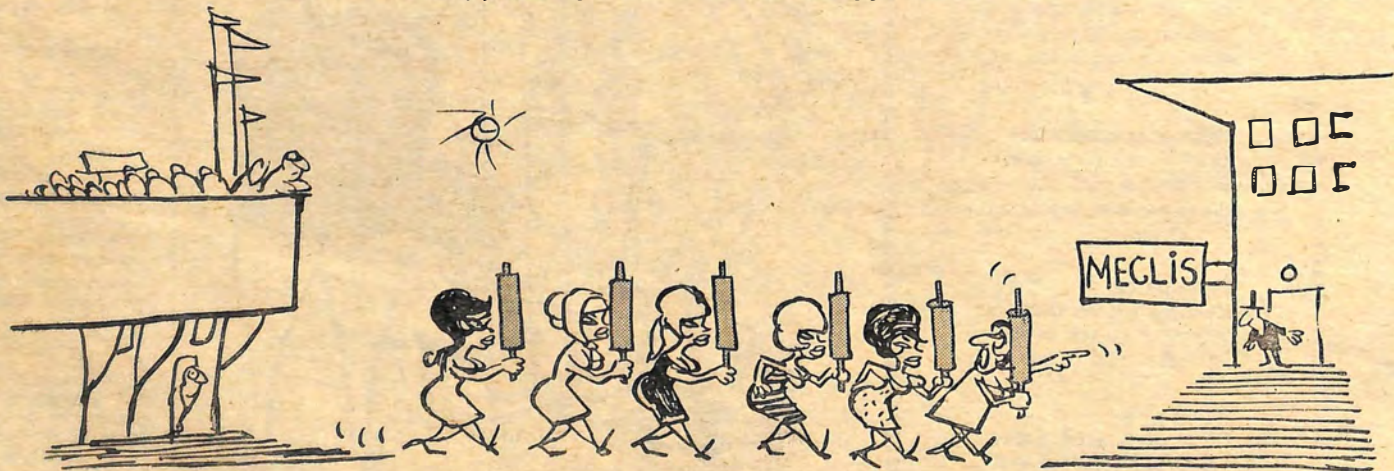
«Erkekler takımı oyuncuları, son golün kahramanını Semiramis'i omuzları üzerinde santraya götürürlerken, hakem de maçın bittiğini ilân eden ışığını aldı...

«Biz, haftaya yine bu saatte buluşmak üzere şimdi ne yapalım sevgili dinleyiciler?

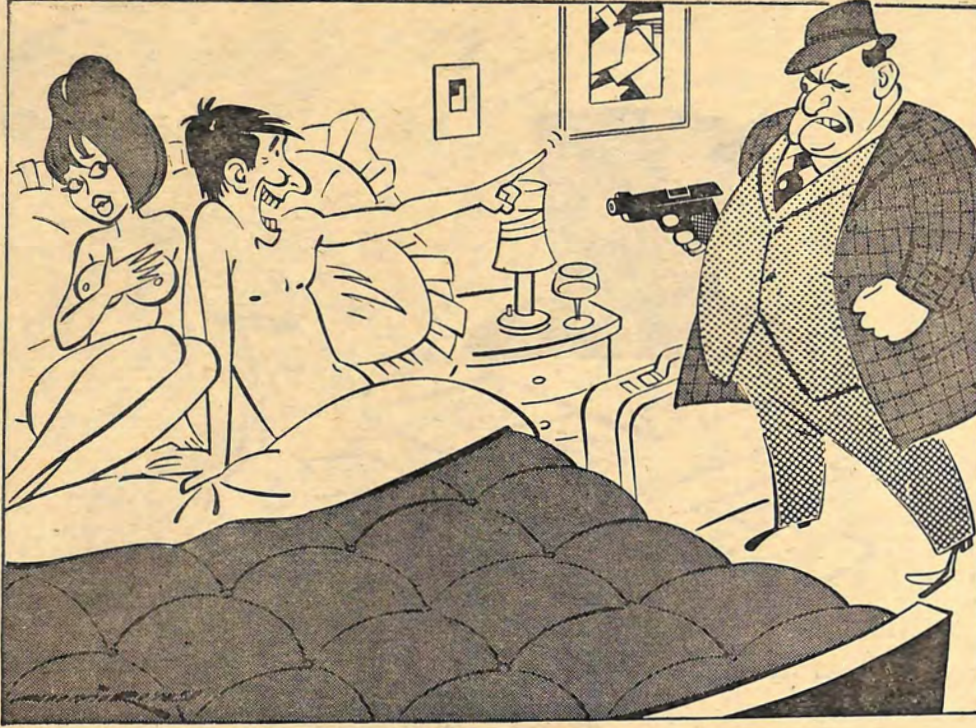
«Acaba: «Galip sayılır bu yolda mağlûp» diye avunsak fena mı olur dersiniz?..»

Naci Sadullah Daniş

Kadınlar Birliği asayişini temin için Alsancak stadında halka çiçek attı... — Gazeteler —

— Oradakiler çiçekten anlamaz kızlar!..

— Yüz lira bahse girerim ki siz bunun kocasısınız!

Aşk ve kadın üstüne

Kadın tereddüt ederse onu elde ettin demektir — Oscar Wilde —
Bir erkeğe kabahatli olduğun zaman kadına da sen haklı olun — M. Baniol —
ca özür dilemeyi unutma!

Kadın sevince, suçu bile hoş görür, nefret edince de fazileti bile hoş görmez. — Chateau Briand —

Aşk kokusu

Tezgâhtar, genç kadına:
— İşte size nefis bir parfüm bayan, onu kullanırsanız, kocanız sizi hiç aldatmaz..
— O halde bir şişe daha verin onu da kocama vereyim..

— İşte
— Yoo

Kaç tut!

Kimse etmez seni mes'ut;
Lokmaları büyükçe yut!
Her devirde böyle usul;
«Tavşana kaç, taziya tut!»

Aştın seçim yokuşunu,
Avladın devlet kuşunu,
Bundan sonra söyle şunu:
«Tavşana kaç, taziya tut!»

Kabararak gezin şöyle,
Dört yıl selâmlaşma köyle!
Tam sırası söyle, söyle:
«Tavşana kaç, taziya tut!»

Uzun süre rahat uyku,
Tefrik etme varla, yoku,
Her nefeste oku oku:
«Tavşana kaç, taziya tut!»

Uğraşma hiç gördüğümle,
Keyfine bak, iç güğümle!
Mânâlıdır şu tek cümle:
«Tavşana kaç, taziya tut!»

Etraf yavaş yavaş bulut,
İspinozlar yemişler dut!
Elimizde kalan umut:
«Tavşana kaç, taziya tut!»

Salâhattin KUTLU

Bir Türk ahçısı Londrada dünya birincisi olduktan sonra:

— Ha geyret kocacığım, bir birincilik de senden beklerim!

Me

Turistik bir otele
bir hayli tecrübesi ol:
— Osman abi, ye
sık müşterilere karşı
ranmamı söylüyor, ne
ronun..

Osman, gülümsedi

— Ne demek ister
sabah banyonun kapı
kadının yıkandığını g
yerek kapayı kapadım.
zaket» «beyefendi» de
şimdi!

Erkel

Kültürlü olduğu k
erkeklerin bulunduğu
sırasında:

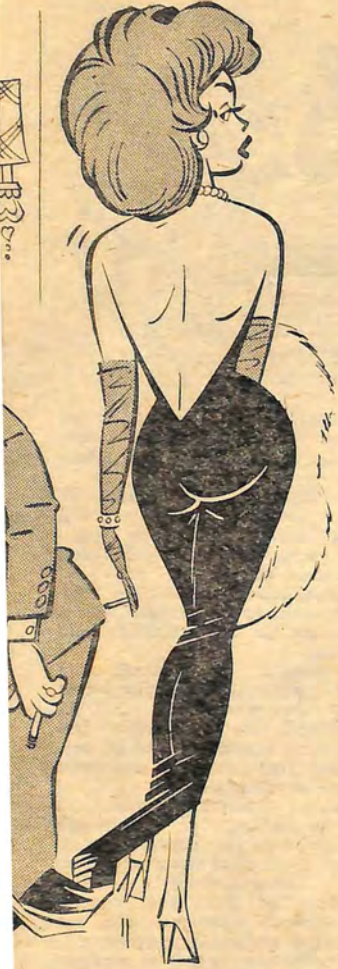
«— Bütün erkekler
başlıklarını kaybederl
Deyince, her tar
başladı..

Kadın, hiçbirine öi
Biraz sonra:

— Esefle söyleyim
bağlayan muhterem bi
Bu sırada, bütün
rına uzandı, bağımlı d

Otobüste yerini ort
kâr, kadının ağzını aç
daklarında bir gülüms
doğru eğildi:

— Affedersiniz, ba
Kadın hayretle kar
— Hayır, bir şey s
Sanatkar doğrulu
— Pardon, dedi, te
tim de..

— Aman karıcığım, millî iradeye karşı gelme... Af kanunu çıkıyor!

Kaynana

İki arkadaş arasında:
— Ne oldu gözüne öyle?
— Karımla kavgaya çıktım.
— Karın annesinde değil miydi?
— Ben de öyle zannediyordum da...

Güller ve dikenler

Kokteyl partileri, davetlilerin içkiyi karıştırmalarıyla başlar, ve tanıdıklarını karıştırmalarıyla nihayet bulur.

— K. M. —

Dimdik ve dosdoğru yürü! Hiç olmazsa boyundan kısa görünmezsün.

— Cenap Şahabettin —

sl...
modası!..

İkinci

Kıyık giren bir genç, bu işte öyle konuşuyordu:
«Otelin sahibi bana sıkıyını zamanda kurnaz davetdiğini anılamadım pat-

vererek anlatayım: bu perde çırılçıplak bir genç federsiniz beyefendi» di-federsiniz» kelimesi «Ne-kurnazlık» dır anladım mı

Adınlar

ve zeki bir kadın birçok da, yaptığı bir konuşma

önce şaşırırlar ve ağır-

to sesleri yükselmeye

en sözlerine devam etti.

inizde kiravatımı çarpık

icilerin elleri kiravatla-zuldu..

bayana veren bir sanat-öylemediğini, hattâ du-rmediğini görünce, ona

mi söylediniz?

im dediğinizi zannet-

Kolejli kızların çalış-tığı bir randevu evi ha-sıldı. — Gazeteler —

Bizim şansımız!

Az mutluluk, çok ıstırap,
Eski devir olmuş serap,
Sızmış testideki şarap,
Dökülmüyor, dökülmüyor!

Kadın vardır ilik gibi,
Bir ipekten çelik gibi!
Peşlerinden keklik gibi,
Sekilmiyor, sekilmiyor!

Koca karının flörtü,
Ne perva tanır, ne örtü!
Göğüs, bacak pürtü pürtü,
Çekilmiyor, çekilmiyor!

Cılk yumurtadan rafadan,
Hikmet umma boş kafadan!
Kurak çöle taze fidan,
Ekilmiyor, ekilmiyor!

Bal alınmaz her çiçekten,
Bıktık karşılıksız çekten!
Hiç kimse acı gerçekten
İrkilmiyor, ırkilmiyor!

Şer kuvveti vızır vızır,
Uyuversen belâ hazır!
Bir gün karşınıza Hızır
Dikilmiyor, dikilmiyor!

Salâhattin KUTLU

— Üzülme!.. Kolejden diploma alacağımıza polisten vesika aldık!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İmdat İşareti

Çeviren * MAZHAR ÖNAD

DOL, ilk önce tek gözlüğüni düzeltti, sonra sigarasından derin bir nefes çekti. Biraz dışındı, biraz hayale daldı ve.. gözlerinin içinde ne'ye, hüznün gölge-lerini birbirine karıştıran bir acalıp gülümsemeyle anlattı:

— Geçen sonbaharın dumanlı, yağmurlu bir akşamı.. Paris'ten güney ekspresiyle yola çıktım.. Tren, gecein zifiri karanlıklarını yararak koşuyor, rayların üstünde uçuyor âdetâ.. Durmadan geçtiği-miz küçük istasyonların sarımtırak ışıkları pencerelere vurup yıldırım hızıyla kaybolmakta..

Vagonun tavanında, soğuktan üşü-yormuş gibi titreyen ölgün bir ampul.. Paltomon sıcaklığına gö-mülerek yumak gibi bir köşeye bül- zümüş, oturuyorum.. Kompartiman-da benden başka bir yolcu daha var: Genç, tombulca bir kadın.. O da benim gibi mantosuna sarınmış, karşı köşede uyuklama taklidi ya-pıyor.

Bir aralık gözğöze geldik onun-la, ama seni temin ederim, aklımdan hiç kötülük geçmedi. Nasıl ge-çebilir? Aslında ben, bir vefasızın kalbinde açtığı yarayı sarmak için bu yolculuğa çıkmış değil miydim.. Daha dün kadar bana hayatımın en büyük zevklerini tattıran —en büyük zevklerini tattırıdıkdan sonra da beni yerlere seren— o canavar-dan kurtulmak için yollara dökül-memiş miydim.. Ah, hain Selest.. Ah, hilekâr şeytan.. Okşandıkça yal-taklanan, daha da okşanmak için türlü cilveler atan dişi kedi.. Evet, pencerelerinde zehirli tırnaklar taşı-yan yumuşak, nazlı bir kediye pek benzerdi Selest.. Parlak yeşil, yıldı- zlı gözlerinin içinde ışıdayan şeh- vet şerâreleri, derin, doymak bil- mez sevişme ihtiyacını açığa vurur- du.. Omuzlarına serpilen kumral saçları, tıpkı bir arslanın bakır rengindeki yelesi gibi parıldardı.. En büyük zevki, vücudunun her noktasında değişen güzelliği te- ker teker gözlerimin önüne sermek, bunları yudum yudum bana tattır- mak, sonra, cansızmış gibi kolları- nın arasında kendinden geçmek, daha doğrusu beni kendimden ge-çirtmekti.. Ah, beni sarhoş eden, çıldırtan o canlı, altın sarısı saç- larını, gerdanının mermerleri kı- sandıran katı beyazlığını, göğsün- de, bir gündeğumunun uçlarını ya- kıp tutuşturduğu minimini iki karlı tepeciği andıran memelerini.. bil- mem nasıl tasvir etmeli.. Ya o kal- çalarına doğru yayılan asil çizgi- ler.. Ya o dizlerine yaklaştıkça ina- dına inceleşen kuvvetli çizgiler.. Bunlara can mı dayanırdı.. Ah, kâ- fir, merhametsiz kız..

Trenin monoton homurdanmalar- la tekerleklerine sara sara bitire- mediği mesafeler birbirine eklen- dikçe, ben bu derin hayallere da- layor, arada bir, telaşla yuttuğu me- sefeleri duman halinde havaya püs- küren lokomotifin, okumağa savaştığı sert bir mısırı ikiye bölüyor- muş gibi çıkardığı muntazam tak- tiğiyle ve öfkeli solumalarıyla uyanır gibi oluyordum.

Ağır karma karışık bir uykü göz- lerimi kapatınca, ıstıraplı bir rüya içinde, bizi birbirimizden ayıran o felâketli sahneyi yeniden yaşamaya başladım: O gün Selest sözde ana- sını görmeğe gidecekti. Anası — kızının Paris'te ne hallerle karıştırdı- ğını bilmeden saf anacağı — şehire pek uzak olmayan bir köyde otu- ruyordu.. Selest'in dediğine göre bu seyahat iki gün sürecekti.. İki gün, yani benim için ikiye yal..

O gün Paris kaldırımlarında başı boş dolaşmalarının sakladığı kor- kunç tesadüfe ne demeli: Selest'i, trene bindirip uğurladıktan üç saat sonra bir arabamın içinde görme- yim mi..

— Olmaz böyle şey, diye haykır- dım, olamaz.. Selest değil bu, onun bir benzeri.. Zaten biz erkekler, ö- nümüzden geçen her eteği, gözümü- ze ilişen her dişiyi sevdiğimiz kadı- na benzetmeziyiz, hele o kadın büsbütün aklımızı başımızdan al- mışsa..

Selest'i kendi elimle komptımana yerleştirmemiş miydim.. Tren hare- ket edince pencereden bana mendil sallamamış mıydı, öpücükler gön- dermemiş miydi.. Hayır, hayır, ara- banın içinde gördüğüm kadın Se- lest olamazdı..

Bu lâflarla kendimi avutmağa ça- lışmakla beraber içime kurt düş- müştü bir kere.. Her tarafım ateş- ler içinde yanıyordu.. Akşam olun- ca sitmam daha da arttı.. Oooof, bu Paris akşamları.. Sokakların me- lankolik uğultuları, alık alık yapıp sönen ışıkları, gıcıralt sesleriyle kulak tırmalayan kepenkleri ve.. kirli tuvaletlerinden iğrenç koku- lar saçarak bir aşağı, bir yukarı sürten aç gözli kaldırım yosmala- rıyla Paris akşamları.. Ona ait ol- mayan her şey bana tiksinti veriyor- du.. Yavaş yavaş, hiç farkında ol- madan, onun oturduğu mahalleye doğru yönelmişim: Onun oturduğu mahalleye, beraber kaldığımız kü- çük eve, her akşam onunla kol kola, kucak kucağa girip kapandığımız aşk yuvasına sürüklenmişim..

Birden kapının önünde kaybolan iki gölge gördüm.. Ah, bu sefer ya- kalamıştım onu, Selest'i yakalamış- tım.. Yoksa yine mi hayal görüyör- dum? İyi kalbli anası onu beklemi- yor muydu? Kızına yazdığı mektu- bu okuyan ben değil miydim?.. Hey

Allahım aklım sana emanet.. Bir dakika sonra pencereler aydınlan- dı. Yanlış görmüyordum. Sığradım. Merdivenlerin üstünde yıkılıp kal- mamak için var kuvvetimi topladım. Bir deli gibi kapının kordonu- na asıldım. Cevap yok. Tekrar asıl- dım, yine cevap yok. Nihayet öf- keyle öylesine asılmışım ki zil kop- tu, bir parçası elimde kaldı.

Kompartımanında karşımda oturan kadını beni uyandırmağa çalışarak haykırıyordu:

— Mösyö, mösyö.. Çıldırдың mı siz?..

Daldığım derin kâbustan uyanın- ca yaptığım marifetleri görmek fir- satını elde ettim: Meğer tıpkı bir uyur gezer gibi kompartımanın im- dat işaretine tırmanmış, bu küçük âleti yerinden koparıncasına çek- meğe koyulmamış mıyım.. Kendi- me gelir gelmez ilk işim imdat işa- retinin üzerindeki notlara göz at- mak oldu: Bu minimini âletle lü- zumsuz yere oynayarak bütün bir katarı dehşete salanlar müthiş bir para cesasına, ayrıca bilmem kaç gün hapis cesasına çarptırılıyordu..

— Aman madam, diye bağırdım, beni ancak siz kurtarabilirsiniz..

— Ben mi sizi kurtarabilirim?.. Amma yaptınız ha mösyö.. Ben sizi nasıl kurtarabilirim acaba?

— Çok basit madam: Gelecek me- murlara imdat işaretini sizin çek- tiğinizi söyleyerek..

— Olur şey değil. Aman ne gül- zel buldunuz mösyö.. Tebrikler..

— Canım efendim, acele etmese- nize, dinlesenize lütfen: Siz imdat işaretini çekmek zorunda kaldı- nızı söyleyebilirsiniz memurlara.

— Yaaa, acaba hangi sebeple mösyö?

— Ah madam, nasıl söyleyim bil- mem ki.. Faraza size karşı münâ- sebetsiz bir harekette bulunduğum- u açıklayarak..

— Tamaaam, işte bu eksikti.. Ya- ni kendimi tecavüze uğramış gös- tererek, öyle mi?

— Hayır madam, isterseniz tama- miyle tecavüze uğramamış göste- rerek..

— Mösyö siz gerçekten çıldırдың mı? İmdat işaretiyle oynamanın

suç olduğunu biliyorsunuz da bir kâına tecavüz etmenin daha ağır bir suç olduğunu bilmiyor musu- nuz?

— Biliyorum madamcığım, bili- yorum, ama hiç olmazsa bu öteki kadar aptalca bir davranış değil; hem sonra şikâyetinizi geri almak her zaman elinizde değil mi?

Söylediklerim makuldü, çok ma- kuldü, ama kadına meram anlata- mıyordum bir türlü.. Öfkeyle beni süzerek:

— Anlaşılan, diye söylendi, sizin canınız sıkıldı, benimle alay etmek istiyorsunuz mösyö..

Yarabbi.. Ne yapmalıydım? İm- dat işareti etkisini göstermeğe baş- lamıştı: Tren yavaşlıyor, memurlar neredeyse damlayacaklar..

Kadının önünde diz çökerek:

— Ah madam, diye yalvarmağa başladım, bu kadar merhametsiz ol- mayın.. Beni aptal mevkinden kur- tarın.. İmdat işaretini ben çektim deyiverin, ne olur.. Buna karşılık ne isterseniz yapacağım.. Sizi çok seveceğim madam, çok seveceğim..

Ağzı bir karışık beni dinliyor- du. Ben bu tuhaf nutku çekerken bir taraftan da onun ellerini öpü- yor, — aman, ne de güzel, tombul tombul, minik elleri vardı ya.. — hafiften omuzlarını sıkıştırıyor, — omuzları da dolgun ve yumuşa- cıktı.. — gözlerimi gözlerinin içine dikeyordum.. — Ohhh, ürkek bir tat- lılıkla bakan bu iri elâ gözler.. — ve klasik bir geleneğe uyarak diz- lerini öpmek için etekleri altında, büyük saygıyla, araştırmalara de- vam ediyordum..

İşte tam bu kritik anda kondük- tör kapıdan içeri giriverdi. Zeki ve anlayışlı bir memur olduğu belli: Benim tasarladığım ve farkında ol- madan yarattığım tecavüz sahnesi- ni şıpsak kavradı:

— Yaaa, demek böyle haas, vay ahlâksız vaay.. Yürü bakalım..

Beni kuvvetli pençesiyle kavradığı gibi bir solukta vagonun aşağı in- dirdi.. Ardından kadının (Fakat memur bey, sizi temin ederim ki..) diye bir şeyler söylediğini işittim.. Kim dinler?.. Beni bagaj furgonuna attılar.

Bu sırada tren de, benim yüzüm- den kaybettiği beş dakikayı kazan- mak için şeytanı bir hızla tekrar koşmağa, gittikçe artan bir öfkeyle kesik kesik solumağa başladı. Önümüzdeki ilk istasyonda beni eşya denkları arasından aldılar, gar komiserinin odasına götürdüler. Se- vimli yol arkadaşım da oradaydı. Zavalılığın kaybedecek vakti yok- tu: Ertesi sabah erkenden bir dü- ğün törenine yetişmek zorunda imiş; şayet bu ekspresi kağırsırsa yola de- vamanın bir mânası kalmıyacağıni söyleyip duruyordu.

Sözlerini henüz bitirmemişti ki, ekspres alay eder gibi düdüğünü öttürerek geçti, gitti: Düüüü.. Düüüü..

Eh, işte o zaman hatuncağın te- pesi attı: Hiçbir şey görmediğini, hiçbir şey bilmediğini, bu bir sürü formalitelerden bir şey anlamadığı- nı söyledi. Ama kondüktör de ora- daydı; olayın tek tanığı; o da ko-

**Elinde
bu gün bir tasarruf cüzdanı var
yarın yüzbinler olacak**

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

KÜÇÜK TASARRUFLARINIZ BÜYÜK İMKANLAR

(Basın: 8847—A—1343—48)

Urganda da, yorganda da ölüm...

Mehtaplı bir geceydi, ay denize vurmuştu,
Deniz uykuya dalmış, sanki kalbi durmuştu.
Sultan Murat yalından bakıyordu engine,
Gençliğindeki yıllar, hayalindeydi yine.
— «Haydi, vezirim, dedi, tebdil eyle bakalım,
Şu sihirli geceden hissemizi alalım.
Dünyanın biter mi hiç, tükenir mi cefası,
Gel, birlikte yapalım biraz sandal sefası...»

Diz çöken uşaklardan usanmış, bıkmışlardı,
Sade giyinimlerle saraydan çıkmışlardı.
İskelede gelince, sultan bağırdı: «Kayımk...»
İri bir delikanlı: «Buyur, dedi, babahk!»
— «Bizi Kız Kulesine kaç götüreceksin?»
— «Yarım tonluk yük amma, bir çeyrek vereceksin...»
Padişah ile vezir kuruldular kayığa,
Küreğe geçen yiğit bastı nârayı: «Viraaa...»

Böyle gece olmazdı nasip her bahtiyara,
Kıyıda açıldılar suları yara yara.

Sultan sordu: «Kayıkçı, baban yapardı ne iş?»
— O da sandalcı iken, aha şu deniz yemiş!
— Ya deden?.. O da elbet, uyanılmaz uykuda!
— Evet, o zavallı da eriyip gitmiş suda!
— Ey, dedenin dedesi?
— Denizde son nefesi!..
— «Bre gafil, sen hâlâ ne ararsın deryada?
«Başka iş mi kalmadı, yapılacak dünyada?»
Kayıkçı gülüp sordu:

— «Ya peki senin peder?

«Mavi sular içinde can vermemişe benzer?
«Yataкта can vermiştir muhterem pederiniz...»
— «Elbette ya, ömründe görmemişti hiç deniz!»
— «Büyük babanı ecel döşğinde tutmuştur,
«Dedeni de şu deniz değil, yatak yutmuştur!
«Hergün binlerce insan can verirken toprakta:
«Korkmadan nasıl uyur, göz yumarsın yataкта?...»

Burhan ESEN

nuşuyordu. Aman ne kötü şeyler
söylüyordu. Meğer tam zamanında
yetişmişmiş, şayet bir geç kalsay-
mış beni madamın...

Yooo, artık bu kadarı da fazla..
Üçüncü bir şahsın bu denli mahre-
miyetimize burnunu sokmasına göz
yumamazdık: İsyan bayrağını çek-
tik:

— Ne demek efendim, bir eşkıya
mıydı bu bey?.. Ekspreste mi, yok-
sa dağ başında mı bulunuyorduk?..

— A.. A.. Hamfendi iffet ve na-
musunu korumaktan âciz miydi
yani?..

Komislerin uykusu gözlerinden
akıyordu. Sabrı tükendi:

— Kısa keselim madam, (Parma-
ğıyla beni göstererek) bu beyden
şikâyetçi misiniz, değil misiniz?

— Neden şikâyetçi olacak mıyım?
Şikâyet için bir sebep yok ki or-
tada.

— Pekâlâ, ifadenizi imza eder mi-
siniz?

— Tabii, derhal.

Ve imza etti.

Ah, ah, orada olmalıydın da va-
zifeşinas memurun suratını görme-
liydin dostum.. Herif dâvayı kaybe-
dince öfkesinden mor patlıcana dön-
müştü.. Bu dünya ne insanlar taşı-
yor yarabbi..

Yazısız

— Yooook arkadaş, ben artık bu
feneri tutuyorum!

**Cevren :
Mazhar Önad**

DÜŞÜNÜYORUM.. Yirmi-yirmibeş yıl sonra torunlarım etrafıma toplandığı zaman, harbe ait hatıralarımı nasıl anlatacağımı düşünüyorum. Nefeslerini tutup, merakla gözlerimin içine bakan torunlarım ne söyleyeceğim?.. Onların bu sonsuz merakını nasıl gidereceğim?

Harbe katılmış mıydım?.. Evet! Evet ama, nasıl katılmışım?.. Asker olarak mı, subay olarak mı, yoksa general olarak mı? Yooo!.. Hiç yoktan şeytana uyup ateşin içine sürüklenivermişim.

Silâh altına çağrıldığım gün, beni muayene eden doktor:

— «Sen çık şöyle cürüğe!..» diye yüzünü buruşturunca:

— «Neden?..» diye sordum.

«Neden cürüğe çıkıyor muşum?»

— Gözlerin bozuk senin.

— Bir dakika doktor bey, müsaade buyurun.. Harpte, maksat düşmanın öldürmek değil midir?.. Siz gösterin bana düşmanın yerini.. Ondan sonrası kolay!

Doktor bu sözlerime kaba kaba gülmeye, daha fazla hakarete uğramamak için çekip kapıyı gitmişim.

Moralim bozulmakla beraber cepheye gitmekten asla vazgeçmemişim. Günlerce düşündüm, taşındım en sonunda harb muhabiri olmağa karar verdim.

Tanıdığım bir yahudi:

— ««Bu yaptığın düpedüz delilik!..» diye fikrimden caydırmağa çalışıyordu beni. «İki ateş arasında girilir de muhabirlik yapılır mı hiç?»

Yahudinin sözlerini dinlemedim... Gitmeyi aklıma koymuştum bir kere.

Dwinsk'de muhabirlik görevine başlayınca, askerlerin bir kısmı, «Bu herifin burada işi ne?..» diye aleyhimde bulunmuşlar.. Şakacı tarafımı beğenen diğer bir kısmı ise benden hoşlanmıyordu.

Bir gün siperde askerlerle tatlı tatlı konuşurken, silâh sesleriyle ortalık karışverdi bir anda. Her kafadan bir ses çıkıyor, sağdan soldan kumandalar veriliyor, silâhını kapan, «Hurrra.. hurrra!..» diye siperden fırlıyor-

Auerçenko'dan Çeviren : ERGİN ORTAÇ

du. Diğerlerine uymak için ben de fırladım yerimden... Fırladım ama, verilen kumandaları anlamadığım için şaşkın şaşkın askerlerin bacakları arasında dolaşmağa başladım. Bir ara baktım herkes koşuyor, ben de baladım koşmağa... Ama neden koştuğumuzu bilmiyordum... Düşmanın peşinden mi koşuyorduk, yoksa düşmandan kurtulmak için mi koşuyorduk? Sadece kaptırmış koşuyordum durmadan.

Bugün düşünüyorum da, şayet düşmanı kovaladıysak madalyayı.. yok, şayet düşmandan kaçtıysak kurşuna dizilmeyi hak etmişim bu koşmamla.

Nefes nefese kalmışım koştuktan... Bir ara dinlenmek için biraz yavaşladım... Baktım, kimsecikler yok etrafta. Anlaşılan hepsini geride bırakmışım! Yalnız, biraz açığımda, benden iki adım geride biri daha koşuyordu. Biraz daha dikkatli bakınca, bunun bir Alman askeri olduğunu gördüm. Olduğum yerde durup:

— «Teslim ol!..» diye bağırdım birden.

Alman askeri bir an şaşkırdıktan sonra, hemen silâhını çevirdi üzerime.

— «Çek şunu be!..» diye bağırdım. «Öldürecek misin beni?»

Önce şaşkınlıktan silâhını yere indiren Alman, sonra tekrar kaldırıp:

— «Tabii öldüreceğim!..» diye cevap verdi.

— «Neden?.. Ne yaptım sana?.. Karını mı ayarttım, paranı mı çaldım?.. Neden öldürecek misin?»

Silâhını tekrar yere indiren Alman:

— Öyle ama, dedi, biliyorsun ki harpteyiz!

— «Harpteyiz, anladık..» diye cevap verdim. «Anladık ama, böyle karşılıklı konuştuktan sonra gülmeye adam öldürülmez ya!»

İkimiz de sustuk bir an...

İçimden, «esir olarak alırsın, ordugâha götürürüm.. Herkes de hayret eder bana» diye düşünürken, Alman:

— «Ne olursa olsun, benim esirimsin!..» diye sessizliği bozdu birden.

— «Neee?!..» diye bağırdım. «Ben mi senin esirimin?.. Seni esir alan benim asıl!»

— Nerden senin esirin oluyor muşum, peşinden koşan ben değil miydim?

— Ben, seni peşime mahsus taktım, tuzağa düşürüp yakalamak için.. taktik icabı, anlarsın ya!

— Sen mi beni tuzağa düşürüp yakaladın?!

— Her neyse canım, bu o kadar mühim değil.. Haydi, yürü de gidelim.

— Evet, yürü gidelim haydi. Kaçayım deme sonra karışmam ha!

— Vay, vay, vay!.. Ben, seni götürüyorum.. Sen kaçayım deme be!

Ben götürüyorum, sen götürüyorsun diye yaka-paça bir saat kadar meydanın ortasında boğuştuğuktan sonra, ikimizin de ayakta duracak hali kalmamıştı.

Bir yandan yorgunluk, diğer yandan açlık sarhoş gibi olmuşum. Almanın da benden aşağı kalır tarafı yoktu. Bir ara, sırt çantasından ekmekle bir kutu konserve çıkardı.

— «Al bakalım...» diye yarısı-

nı bana uzattı. «Esirimin açlıktan ölmesini istemem!»

— «Yooo!..» diye itiraz ettim. «Asıl sen, benim esirim olduğun için sana ait bütün şeyler benim sayılır.»

Bir ağacın altına oturup, ekmekle konserveyi yedikten sonra:

— Ben biraz uyuyacağım, dedim, esir almak ne de olsa yoruyor insanı!

Alman:

— «Sen uyu..» diye söylendi. «Ben uyumayacağım.»

— Neden uyumayacaksın?..

— Kaçmıyasın diye!..

İlk önce ben de, ya Alman karşına diye uyuyamadım ama, sonunda dayanamadım..

Uyandığım zaman hava kararmak üzereydi.. gerinerek:

— «Hâlâ orada mısın?..» diye sordum.

— Evet, diye başını salladı Alman.

— İstersen şimdi de sen uyu..

— Yaaa, uyuyayım da kaç sonra!..

— Saçmalama!.. İnsan esirinden kaçarmı hiç?

Almanın gözünden uyku akıyordu... «Öööf» der gibilerden omuzunu silkti ve biraz sonra da derin bir uykuya daldı.

Alman uyuyunca düşünmeye başladım... Çekip gitsem ne çıkardı sanki?.. Didismekten bıkmıştım. Üstelik anlamadığımız bir durum da vardı ortada: O mu benim esirimdi, yoksa ben mi onun esiriydim? En iyisi, esir mübadelesinde olduğu gibi birbirimizi serbest bırakmaktı.

Yavaşça yerimden kalktım, ayaklarımın ucuna basa basa yarımdan uzaklaştım Almanın.

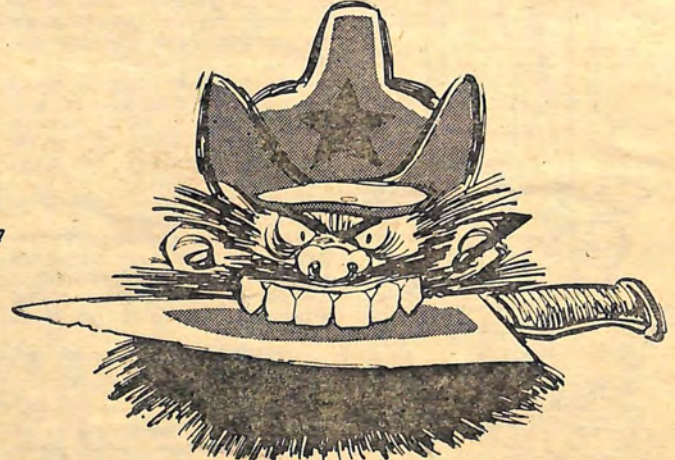
Şimdi düşünüyorum.. ileride, bunu torunlarıma nasıl anlatacağımı düşünüyorum. Düşman mı bizden kaçmıştı, yoksa biz mi düşmandan kaçmıştık?.. Ben mi Almanı esir almıştım, yoksa o mu beni esir almıştı?

Henüz genç olduğum için size gerçeği olduğu gibi anlattım şimdi... Ama bakalım, ihtiyarlayınca torunlarıma ne yalan uyduracağım!

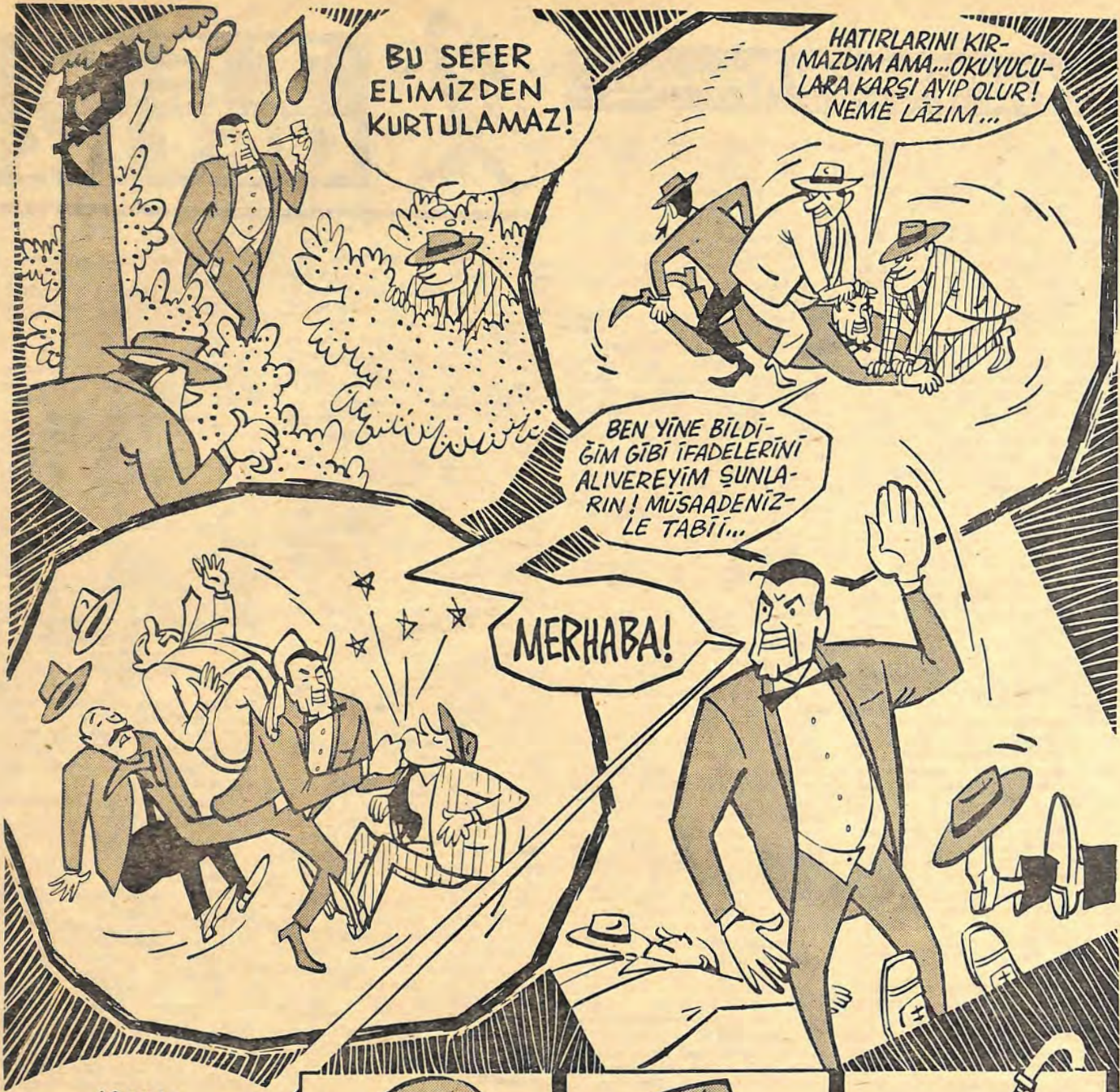
Çeviren
Ergin Ortaç

Dışı seni yakar...

İçi beni!

ADIM:
CEYMİS BONT!
DÜŞMANIM ÇOK..
BİRİCİK DOSTUM:
SUZİ YONT!

SUZİ YONT

MACİT MADARA

Bu ŞEMSİYE başka ŞEMSİYE

Asıl adı Suzan ama, Bont ona «Suzi» diyor kısaca. Suzi, en kritik anlarda Bont'un yardımına yetişen, düşmanlarını «yontan» tam bir dişi... (Eee, öyle erkeğe, böyle dişi tabii). Bont'un ona biricik dostum demesi bundan zaten. Aslında daha ne dişilere dişi geçirmiştir ama, Suzinin yanında çerez kalır hepsi.

Kafa kâğıdında «Macit Madara» ismini taşır ama, beynelmilel piyasada «Mac. Madara» diye anılır!..

Mac. Madara birçok yabancı diplomatla münasebette olup, ajanlıkta «Oskar»a en kuvvetli adaydır. Ceymiş Bontun adını duyunca üç buçuk atmasına rağmen 003½ un daima peşindedir!..

Neden mi?.. İçinde 003½ saklı da ondan! Çağımızın korkunç silâhlarından Hidrojen, Atom ve Kobalt bombalarının çekirdeğini teşkil eden, ayrıca biyolojik, sosyolojik, psikolojik, seksolojik, kriminolojik etkisi olan 003½ u ele geçirmek için tüm ajanlar seferber olmuştur. Meteorolojik durumları kollamaktadırlar...

GELECEK SAYI AKBABA'DA: CEYMİS BONT 003,5

Onun için can korkusuyla gözleri daha ışıklı yanar. Saatler sürer böylece... Ama en sonunda, içlerinde en zayıfı, en yorgunu, en aç ve hastasıysa, ilkin onun başı yavaş yavaş eğilir, soğuktan ve ağırlıktan bastırarak uykuya dayanamaz, gözleri kapanır. Kurt sürüşünün en zavalısının gözünü kırpması demek, kendisini ölüme bırakması demektir. Hemen öbür kurtlar, ağırlıktan, yorgunluktan uyuklamaya başlayan arkadaşlarının üstüne atılır, onu parçalar yerler. Sonra yine geçcevre toplanır, birbirlerinin gözlerinin içine bakmaya başlarlar. Gündüz böyle, gece böyle... Yine içlerinden biri dayanamaz, gözlerini kırıştırır... Haydi bu sefer de onun üzerine... Bizim dairedaki arkadaşlar da kendi canlarını kurtarmak için gözlerini dört açıp bana baktılar, hepsi de gözünü bana dikti... İçlerinde en yorgun, en zavalı bendim...

Yıllarca önce, o yaşlı mahkûm memurun anlattığı aç kurtlar hikâyesini hiç unutmadım. Çünkü, güçlü ve aç kurtlar benim de üstüme saldırıyorlardı durmadan... Kurtlar kanunu bu... Bizim insanlarımız da böyledir işte... Hükûmet meydana beni, eli kolu bağı yakalamışlar, üstüme saldırıyorlar, vuruyorlar, suratıma tükürüyorlar... Böyle yaparak kurtulacaklarını, kendilerini kurtaracaklarını sanıyorlar. Jandarmalar korumasalardı beni orda linç edeceklardı. Attıkları taşlardan başım yarılmış, kan akıyordu.

Jandarmalar sürüklüye sürüklüye hükûmet konağının merdiveninden beni çıkıyorlardı. Ben taş merdivenlere seriliyordum. Jandarmaların biri, elime bağı ipektirdi için, başımı kaldırıp bakınca, basamakta, bir çift mahmuzlu çizmeler gördüm, evet, Şahan Kaymakamın ayakları... Cankurtarana sarılır gibi, bağı ellerimi çizmelerle doğru uzatarak:

— Aman komutanım, canımı kurtar! deyince, mahmuzlu çizmelerden biri yerdeki başımı dürtüp itti. Anladım ki, bizim Çengel Şahin'den de umar yok... Beni sürüklüyerek içeri aldılar, sonra karanlık bir yere tıkıp üstüme kapıyı kapadılar. Toprak yere serilip yalnız başıma kalınca «Ben ne yaptım, kime ne ettim de bunlar başıma geldi» diye düşünmeye başladım. Kendimden geçmişim... Ne kadar zaman baygın kaldığımı bilmiyorum. İçeri giren bir jandarma, iplerimi çözdü, beni zorla ayağa kaldırdı. Ayakta zor duruyordum. Beni üst katta bir odaya götürdü. Bir de baktım, karşımda yarbay Şahin... Jandarma dışarı çıktı. İkimiz kaldık.

— Ulan, peygamber sülâlesindeyim diyerek sahte şeyhlik eder, zavalı köylüyü kandırırsın ha...

— Ben mi?

— Yok, baban... Peygamber sülâlesi ha?

— Tövbe yalan komutanım...

— Yalan ha?... Kısır kadını, gebe bırakacağım diye, göbeğine dua yazdığın da mı yalan?

«Getirin şikâyetçi kadını!» diye dışarıya seslendi. Gele gele Fedik geldi. He ezberletilmiş, öğretilmişse bülbül gibi anlattı. Ben onu peygamber sülâlesindenim diye kandırmışım da, gel göbeğine dua yazayım demişim de, sonra ırzına geçmek istemişim de... Feryadına koşan köylüler, yatak odamda soyunuk kadını kovalarken beni yakalamışlar da, sonra jandarmaya şikâyet etmişler de... Ben, cumhuri-

yet kanunlarına ve inkılaplara karşı gelip, başımıza halife gerek demişim de... Tanıklar geldi, tanıklık etti, ifadeler alındı, zabıtlar tutuldu... Odadan herkes çıkıp Çengel Şahin'le yine yalnız kalmıştık... Artık yaşamaktan bıktığım için, ne olursa olsun diyerek:

— Bana bak Şahin!.. dedim Benim bu birden lâübaliliğime şaşırın Şahin:

— Hött!.. diye bağırıp beni kututacak olduysa da, ben yine soğukkanlılıkla, sandalyeye oturup:

— Boşver, dedim, ne yapın umurumda değil... Sen benim Patates Ferit olduğumu biliyorsun, ben de senin Çengel Şahin olduğumu biliyorum. Artık birbirimize numara yapmıyalım... Senin ne mal olduğuna daha okuldayken biliyordum... Bunca yıl okulda arkadaşlık ettik... Olan oldu, bana yapacağını yaptın... Yalnız benim merak ettiğim birşey var, onu öğrenmek istiyorum. Ben kime ne yaptım, ne kötülük ettim de başıma bunca belayı getirdin?

Belki bu sözleri çok dokunaklı söylemiş olduğum için, Şahin'in gözleri doldu:

— Benim seni ne kadar sevdiğimi bilmezsin... dedi.

Nerdeyse ağlıyacak gibiydi.

— Seviyorsun da peki, bu yapılanlar nedir? dedim, sen benim halife gelmeli, dediğime inanıyor musun?

— İnanmıyorum.

— Kadının göbeğine dua yazdığını inanıyor musun?

— İnanmıyorum... Ama ne yapayım... Sana çok acıyorum... Sen böyle olacak insan değildin... Ama arkadaşlık başka, vazife başka... Ben şimdi vazife başındayım... Senin sabıka kayıtların oaktan karakola gelmişti. Senin sınıf arkadaşım Ferit olduğuna, Künt dağına gelip seni görmeden biliyordum.

— Peki, bana bu oyunu neden oynadınız? Ben şeyh mi olmak istedim de beni dağıbaşıda çırılçıplak yakalayıp zorla şeyh yaptılar...

— Ferit kardeşim, bunlar hep memleket meselesi... Memleketin âlî menfaatleri böyle icap ettiriyordu. Benim sana bunları söylemem de doğru değil... Bunlar esrar-ı devlettir. Ama, ben senin namusuna, yurtseverliğine güvendiğim için bunları söylüyorum. Biliyorum ki, kimseye yarbay Şahin bana bunları söyledi demezsin... Bize o sırada bir şeyh gerekliydi. Bey, bize seni salık verdi. Arkadaşım olduğuna

TEK DELİK

anlayınca ben de peki dedim. Sonra Burhan Bey de, seni uygun buldu... Ama senin bu potları kıracağımı biz nerden bildik kardeşim?

— Ben ne pot kırdım ki...

— Daha ne yapacaksın? Artık bu bölgede hiç kimse Burhan Bey'e oy vermez, herifi mahvettin... Bizim Boru Burhan, yıllardanberi seçtiği kendi seçim bölgesinden tek oy alamıyacak. Bir çuval inciri bok ettin be... Benim de durumum sarıldı...

— Ne yaptım yahu?

— Ulan hâlâ bilmezden geliyorsun... Ankara'dan haber gelmese, ben bilmiyecektim... Köylüler seni şikâyet etmişler... Kardeşim, bu adamlara hiç size toprak dağıtacağız, toprak reformu yapacağız, denir mi, denir mi ulan...

Gittikçe kızılıyordu.

— Burhan Bey'e oy verirsene, seçilirse, size toprak dağıtacak, demişsin...

— Dedim... Kötü mü yaptım yani...

— Senin bu kadar da eşşek olduğuna bilmezdim... Kimin toprağını kime dağıtıyorsun be?

— Bey'in topraklarını... Kendisi bana öyle söyledi. «Ben toprak reformundan yanayım, hükûmet şu elimdeki köylerin topraklarını satın alıp köylüye dağıtsa da, ben de kurtulsam... Parayla gider İstanbul'da apartmanlar alırsın, kirasıyla gerçekten bey gibi yaşarım. Nedir benim bu kısır, bu verimsiz topraklardan çektiğim...» dedi.

— Ulan, Bey seni bir adam bilmiş, bir sırrını söylemiş sana... Tabii o ister toprak reformunu... Bu dangalaklarla, bu ayıllarla uğraşmak kolay mı? Satar topraklarını hükûmete kurtulur bu belâdan... Gider İstanbul'a keyfine bakar... Ama bu onun içinden geçirdiği birşey... Hiç bu açığa vurulur mu be? Kendisi köylülere size toprak vereceğim, der mi? demez, hiç bir zaman demez...

Zihnim büsbütün karışmıştı. Bu ne biçim iş? Köyler sahibi bir ağa, toprak reformundan yana olsun da, toprağa sahip olacak yoksul köylü-

ler toprak reformuna karşı olsunlar...

— İyi ama, dedim, öbür aday köyleri gezip toprak reformundan yana olduğunu söylüyor...

— Söylesin, bakalım biter o alabileceği mi... Alamaz...

— Öyleyse, bunca gazete ne diye toprak reformu yapılınsın, diye yazıyor?

— Gazetedir, yazar... Bu dünyada herkesin bir işi var... Gazetecinin işi de yazmak... Biz ne diye demokrasiye girdik... İşte bunun için... Herkes düşüncesini söylesin... Biri toprak reformu olsun, biri olmasın diyecek ki, demokrasi olsun... Başka türlü demokrasi olur mu ancak? Ulan sen okuldayken cin gibi öğlandın... Sonradan kafan betonlaşmış demek. Yahu, sen bu kafasızlıkla nasıl bunca adamı dolandırıp da, sabıkalı sahteci oldun, tuh... Ulan, köylü toprak istemedikten sonra zorla mı vereceksin be, istemiyor herifler işte...

— Evet, ben de yavaş yavaş sezer gibi oluyorum... «Burhan Bey seçilirse, toprak dağıtımı kanununu getirecek» deyince, yüzüme düşman düşman bakıp hiç seslerini çıkarmıyorlardı... Demek bundanmış... Peki ama, neden toprak istemiyor bunlar...

— İstemezler elbet... Kim toprak verecek bunlara?

— Devlet.

— Devlet ya...

— Hükûmet.

— Hükûmet ya... Yahu, hükûmet avucunu altın doldurup da uzatsa, hiçbir köylü almaz be... Çünkü, sonunda nasıl olsa bir kazık yiyeceğini bilir adam... «Bana altın verecek ama» der «karşılığında kimbilir neymi alacak, sonra burnumdan getirecek anamdan emdiğim sütü...» Bunca yıldır denemiş adamlar, güvenmezler... Beş dönüm tarla verip anamı ağlatacak sonra, der... Korkar adamlar... «Madem hükûmet toprak veriyor, bunun altında mutlak bir oyun vardır» diye düşünür... Anladın mı şimdi budala? Bey, topraklarını devlete satacağım diye göbel atar ama, bunu hiçbir zaman köylüye söylemez. Gizliden gizli, hükûmeti toprak reformuna zorlar, ama diştan da istemez görünür toprak reformunu... Sonra toprak reformu olunca o da köylüye «Ne yapayım, zorla aldılar elimden kan pahası topraklarımı bedava!» diye dert yanar...

— İnce işler...

— İnce işler ya... Sen jandarma komutanı olmayı kolay mı sanmıştın. Biz burda nelerle uğraşıyoruz oğlum... Jandarma komutanlığı demek, yalnız karakol önünden geçen yurttışı yakalayıp falakaya çekmek değil...

— Bişey sormak istiyorum, sen kendin, toprak reformundan yana mısın?

— Elbette... Bu zavalı köylü başka türlü nasıl kalkınır kardeş... Her şeyi anlamıştım.

— Şimdi benim kurtuluşum?

— Senin kurtuluşun geçti artık... Sen yandın...

Bu sırada kapı vuruldu. Çengel Şahin'in suratı birden sertleşti.

(Devamı var)

BEKLENEN
KİTAP:

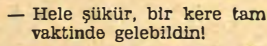
BİZİM
YOKUŞ

YUSUF ZİYA ORTAÇ

YAKINDA
ÇIKIYOR

A black and white line drawing of four children in traditional costumes, dancing joyfully. From left to right: a boy in a suit and tie, a girl in a headband and fringed skirt, a boy in a conical hat, and a girl in a headscarf and fringed skirt. They are all smiling and holding hands, with the boy on the far left and right holding torches. The background features a checkered pattern at the bottom.

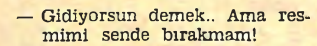
Baba Şamal, Tahran'ın kenar mahallelerinden birinde fırının önündeki çok uzun bir kuyruğun en sonundaydı. Yaşlıydı, beklemekten yorulmuştu, aklına parlak bir fikir geldi:

Fırının önündeki halk bir anda dağıldı ve aynı şekilde bakkalın önünde toplandı.

Kuyruğa dahil olmak için o da öteki tarafa geçti.

«Jojo Dendur Affedildi. Aş-
ğıda, gangsterin kurtulduğu in-
faz sistemini okuyacaksınız.»

Eğer fırsat bulup karımı bir tanısaydınız...

— Öyleyse dün on yaşına basmış olmalı!...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

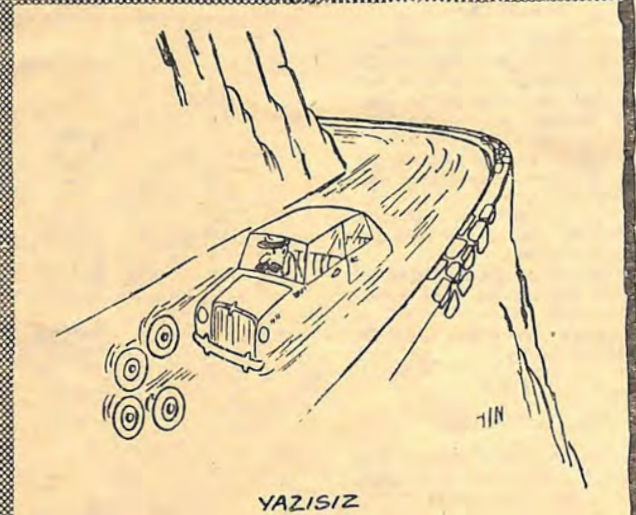
Dün ya Karı katüle leri

YAZISIZ

-YORULUNCA HABER VER SEKERİM ..

YAZISIZ

-SU SENİN FOTOĞRAF SANATINDAN AN-LADIĞIN GÜNÜ GÖRECEK MİYİM ACABA ?..

-ARTIK BURADA ÖYLE BİRİ YOK !

Topkapı Sarayı Müzesinden

TÜRK KUMAŞ VE SECCADE ÖRNEKLERİ
SERGİSİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

Sanat Galerisi - Galatasaray

(2 - 26 Mart - Saat 9 - 19 arası)

549

(Reklamcılık: 1050—47)

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN

HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

(İlançılık: 1691—51)

* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden.

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-

lığı 25 lira. Yabancı memleket-

lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.

uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI :

Kapak içi, santimi 20 lira,

iç sayfalar 30 liradır.

©

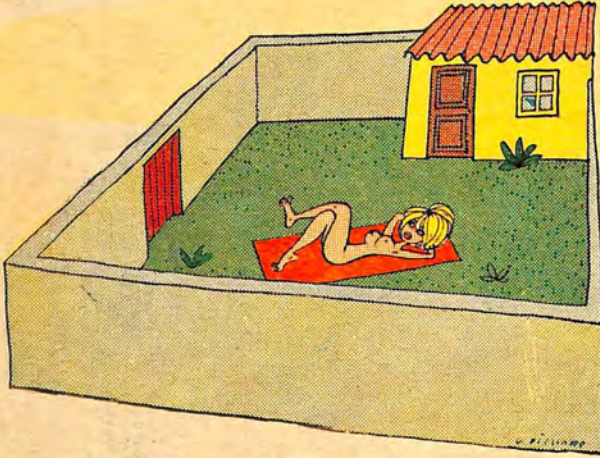
Bu gazete Basın ahlâk yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir

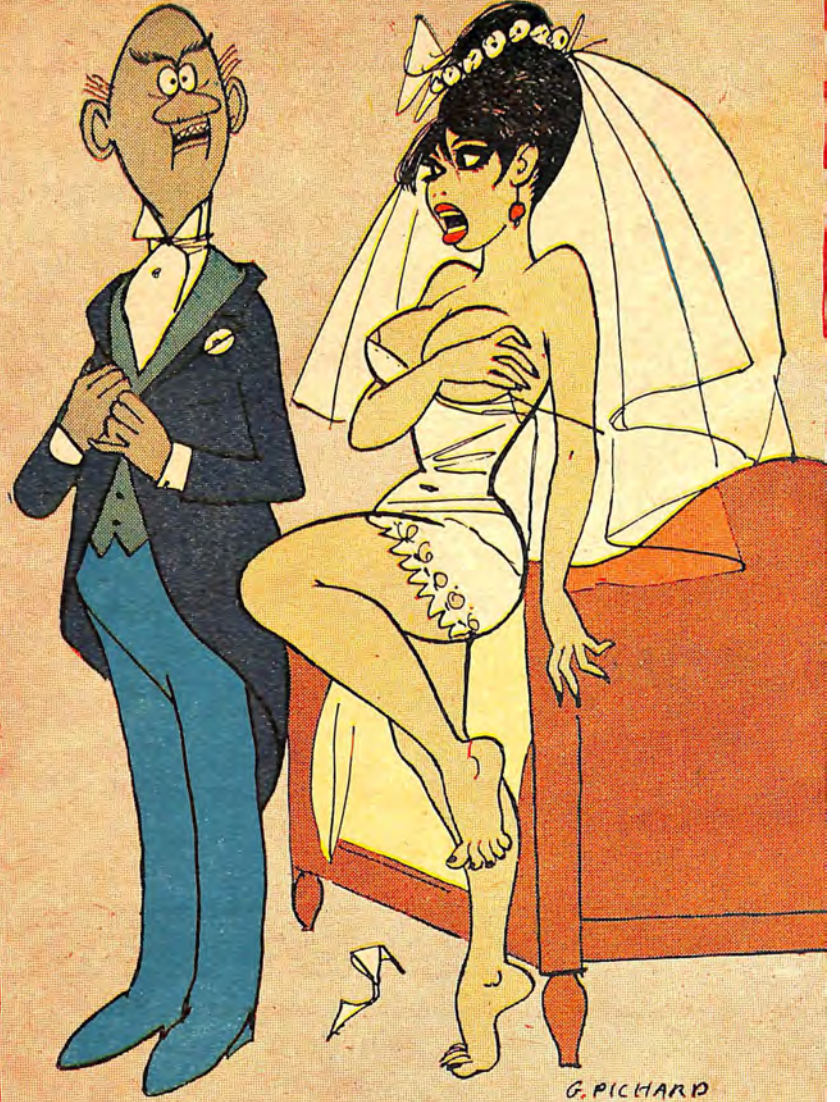
Fiatı : 100 kuruştur.

(Basın: 8973—49)

Akhaha

-ŞEF, BUNUN HIRSIZA BENZER YERİ YOK ...
- BELKİ KIYAFET DEĞİŞTİRMİŞTİR !

G. PICHARD

DAMAT - NE OLUYORSUN, BEN KORKULACAK ADAM MIYIM ?

Peynet

-BAŞKA YERİMİZ YOK ... BİRAZ SIKIŞACAKSINIZ !

-ŞU KIZCAĞIZI İÇERİ ALSAK ...
-YOOOK, SOKAĞIN FIRTINASINI
EVİME SOKAMAM !